

Kính vạn hoa - Tập 48 - Kẻ thần bí

Contents

Kính vạn hoa - Tập 48 - Kẻ thần bí	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	10
4. Chương 04	13
5. Chương 05	17
6. Chương 06	21
7. Chương 07	28
8. Chương 08	31
9. Chương 09	34
10. Chương 10	38

Kính vạn hoa - Tập 48 - Kẻ thần bí

Giới thiệu

Lâm được ba mẹ sắm cho một bộ máy vi tính nổi mạng. Ngày nào Lâm cũng chơi trò chơi trên máy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-48-ke-than-bi>

1. Chương 01

Chương 1

Năm nay lên lớp 10, nhỏ Hạnh vẫn tiếp tục là lớp phó học tập. Lớp trưởng vẫn là nhỏ Xuyên Chi. Chỉ có nhỏ Vành Khuyên là thôi giữ chức lớp phó văn thể mỹ, vì lớp mười trường tụi nó học không có chức danh này. Nhỏ Vành Khuyên chuyển qua làm thủ quỹ lớp.

Lớp 10A9 trường Đức Trí gồm đa số học sinh lớp 9A4 trường Tự Do chuyển lên, điều đó cắt nghĩa tại sao

ban cán sự lớp vẫn gồm hầu hết những gương mặt cũ của lớp chín trường Tự Do năm ngoái. Hồi đầu năm, lúc bầu ban cán sự, nhóm học sinh lớp 9A4 là to mồm nhất. Và dĩ nhiên tụi nó chỉ đề cử “người của tụi nó”.

Tụi học trò 9A2 của trường Thống Nhất lọt thỏm giữa vòng vây dày đặc của tụi lớp chín trường Tự Do và luôn bị những cái mồm có khả năng khuếch đại âm thanh của tụi thằng Lâm, thằng Tần, thằng Đường và Hải quần át giọng một cách thô bạo.

Rốt cuộc, chỉ có chức lớp phó kỷ luật, hồi lớp chín vẫn gọi là lớp phó trật tự, là rơi vào tay nhỏ Minh Trung, học sinh trường Thống Nhất. Sở dĩ có một đứa học trò trường khác lọt vào ban cán sự, chẳng qua là do Minh Vương, lớp phó trật tự của tụi Quý ròm năm ngoái, từ chối quyết liệt khi tụi bạn bầu nó vào chức lớp phó kỷ luật.

Minh Vương hét lớn, vừa lắc đầu nguây như trống nhịp:

- Không! Không! Không!

Đỗ Lễ, tổ viên tổ 5 của Minh Vương năm ngoái, khích tướng:

- Sao thế, Minh Vương? Hồng lễ mày tự nhận mày không đủ năng lực à?

- Ồ - Minh Vương nhanh nhẩu gật đầu, chẳng tự ái tí ti - Tao không đủ năng lực.

Đỗ Lễ cười hê hê:

- Không đủ năng lực sao năm lớp bảy, lớp tám, lớp chín mày làm giỏi thế?

Không biết phải đối đáp như thế nào, Minh Vương lại giở “chiêu” gân cổ:

- Không! Không! Không!

Nếu là đứa mau mồm, Minh Vương sẽ bảo chính vì đã từng làm lớp phó kỷ luật ba năm liên tiếp nên bây giờ nó có đủ “kinh nghiệm sống” để không dại dột giữ chức thêm một lần nữa. Nó có đủ từng trải để biết làm lớp phó kỷ luật là làm những chuyện ngốc nghếch gì: đó là đứng tại chỗ đến rục rãng mỗi khi thầy cô vì lí do nào đó không (hoặc chưa) có mặt trong lớp, mắt xẹt ngang xẹt dọc khắp các dãy bàn để luôn miệng nhắc nhở, đe nẹt (nhưng với đứa hiền lành như Minh Vương thì phương pháp nó sử dụng nhiều nhất là “năn nỉ”) những đứa nghịch tình, quậy như giặc. Mà trên cõi đời khốn khổ này, những đứa quậy phá thường là những đứa khó bảo và những lũ giặc con đó luôn luôn có chung một đặc điểm chẳng coi lớp phó kỷ luật ra cái củ cà rốt gì hết. Kể cả khi Minh Vương rút cuốn sổ be bé trong túi ra vờ ghi chép thì tụi bạn nó cũng chẳng đứa nào thèm liếc mắt vì lớp phó kỷ luật Minh Vương là mẫu người vụng đến mức khi nó giả vờ thì cả thế giới đều biết nó đang giả vờ, và dĩ nhiên ai cũng biết là trong phần lớn các trường hợp khi nó hí hoáy ghi ghi chép chép thì cây viết của nó thường là... không nhều ra một giọt mực nào.

Lớp phó kỷ luật Minh Vương hiền lành là thế, tốt bụng là thế nhưng bao giờ nó cũng bị bạn bè ghét nhất, chỉ vì mỗi tội nó là lớp phó kỷ luật, tức là kẻ chuyên làm hỏng cuộc vui của đám đông nhí nhỏ kia. Mà chức này Minh Vương có ham hố gì cho cam. Nó chỉ lỡ dại có một lần vào năm lớp bảy thôi, rồi lập tức nhận ra sự bạc bẽo của “nghề” này.

Cuối năm lớp bảy, Minh Vương tự dặn lòng: lên lớp tám dứt khoát không nhận chức lớp phó kỷ luật nữa. Cuối năm lớp tám, Minh Vương lại hạ quyết tâm: Lên lớp chín: cương cương quyết không làm lớp phó kỷ luật nữa. Minh Vương hết “cương quyết”, “dứt khoát” đến “quyết tâm”, nghe hùng dũng lắm. Thế nhưng cả năm lớp tám lẫn lớp chín, nó đều ầm ỹ gọn ơ cái chức lớp phó kỷ luật chán ngắt kia vào lòng. Nói nó “ầm” cũng oan cho nó, chính xác thì nó bị bạn bè và cô giáo chủ nhiệm ầm cho nó.

Bạn bè ầm cái chức lớp phó không ai thèm làm kia cho con nhà Minh Vương lành như Bụt thì đúng rồi nhưng tại sao cô Trinh chủ nhiệm năm lớp tám và cô Vĩnh Bình chủ nhiệm năm lớp chín - hai cô giáo hiền hậu nhường kia - cũng hê nhau “làm khổ” Minh Vương? Bạn đọc có quyền thắc mắc như thế, nhưng lần thì oan cho các cô chủ nhiệm, bởi vì như đã nói, con nhà Minh Vương được sinh ra để gánh lấy tất cả sự vụng về trong thiên hạ, nói tóm lại là khi được tụi bạn ranh ma bầu vào chức lớp phó kỷ luật, Minh Vương bao giờ cũng bày tỏ sự lúng túng bằng cách gãi đầu, gãi cổ rồi gãi đùi (nói chung là gãi tất cả những chỗ nào một người lịch sự được phép gãi), miệng ấp úng từ chối nhưng nó nói năng lấp lỏ ba lấp lỏ đến nỗi cô Trinh

lần cô Vĩnh Bình đều tưởng rằng đó là thái độ không thể nhầm lẫn của một đứa đang nghượng ngịu cảm ơn sự tín nhiệm của bạn bè, và vì xúc động quá nên thằng Minh Vương đâm ra cà lăm đột xuất thể thôi.

Năm nay Minh Vương rút kinh nghiệm. Nó không buồn dài dòng giải thích hay phân bua gì hết. Nó biết nếu nó cang nói đông nói dài thế nào thầy Phú chủ nhiệm cũng hiểu ngược lại. Tối hôm trước khi diễn ra cuộc bầu ban cán sự lớp, nó đã quyết định rồi. Đứa nào muốn noid gì thì nói, nó chỉ nói ba tiếng cụt ngắn thôi: “Không! Không! Không!”. “Không! Không! Không!” thì không ai có thể hiểu ngược lại là: “Có! Có! Có!”.

Tính toán của Minh Vương không ngờ lại hiệu nghiệm như thần. Hễ đối đáp không lại mồm mép của tụi bạn là nó “Không! Không! Không!”. Giống như cao bồi trong phim Viễn Tây hươ sung “Pằng! Pằng! Pằng!”. Đại khái là bây giờ ông không khoái đấu võ mồm nữa, ông chỉ khoái nói chuyện bằng súng cơ!

Đó là lý do chức lớp phó kỉ luật lớp 10A9 trường Đức Trí rơi vào tay con nhỏ Minh Trung, là đứa được “nhóm thiểu số” xuất thân từ trường Thống Nhất đề cử và nhiệt tình mà nói thì không đứa học sinh Thống Nhất nào tin rằng Minh Trung sẽ trúng cử sau khi các chức danh khác trong ban cán sự đều bị tụi học trò trường Tự Do thâm tóm một cách dễ dàng trước đó.

Nhưng sau khi kiên nhẫn chứng kiến “cao bồi” Minh Vương bắn hết loạt “Không! Không! Không!” này đến loạt “No! No! No!” khác (chỗ này Minh Vương diên tiết xài tiếng Anh, như thể nói tiếng Việt thì tụi bạn nó cương quyết không chịu hiểu), thầy Phú đã ngán ngẩm giơ tay lên, trông mệt mỏi như lực lượng giữ gìn hòa bình của Liên Hợp Quốc tuyệt vọng giương cờ ngừng bắn ở các vùng chiến sự ác liệt:

- Thôi, đủ rồi, các em!

Thằng Lâm láu táu:

- Chưa đủ, thầy ơi!

Bất chấp cái lườm mắt của Xuyên Chi và nhỏ Hạnh ở dãy bàn bên kia, Lâm vẫn tỉnh bơ:

- Nếu thầy cho tụi em thêm năm phút nữa, thế nào tụi em cũng thuyết phục được bạn Minh Vương. Tại năm ngoái thầy không dạy tụi em nên thầy không biết đó thôi. Bạn Minh Vương là một lớp phó mẫu mực, là bàn tay sắt có thể đưa bất cứ bạn nào bên ngoài khuôn phép vào trật tự hết ráo...

- Trừ bạn Lâm!

Thằng Lâm đang thao thao, bị thằng Tần ngứa miệng chêm ngang một câu, lập tức khựng lại như chiếc xe đang ngon trơn bỗng thình lình chết máy.

- Thằng ghẻ ngứa này! - Lâm quắc mắt nhìn thằng Tần, sừng sộ - Phá đám hả mày!

Thầy Phú lắc đầu, cảm thấy nếu mình không có ý kiến dứt khoát, cuộc bầu bán hôm nay sẽ có nguy cơ trượt ra khỏi tầm kiểm soát của thầy và rồi sau đó nó sẽ phát triển theo hướng nào thì thầy cũng hổng biết luôn. Bởi vì nói gì thì nói, tuy là giáo viên chủ nhiệm thầy cũng chưa hiểu hết học trò, thậm chí còn của thuộc tên từng đứa chỉ sau một, hai lần gặp mặt.

- Em Minh Vương đã nhất định từ chối thì chúng ta không nên ép buộc - Thầy hắng giọng và cố nặn ra một vẻ mặt nghiêm nghị - Theo thầy, em Minh Trung làm cũng tốt.

Thằng Lâm đứng phắt dậy:

- Thưa thầy, con trai làm lớp phó kỉ luật vẫn tốt hơn con gái...

- Em ngồi xuống đi - Thầy Phú vẫy tay, kiên quyết - Chúng ta còn nhiều thời gian để đánh giá năng lực của từng thành viên trong ban cán sự lớp. Đến lúc đó nếu cần các em bầu lại cũng không muộn.

Thấy thằng Lâm vừa ngồi xuống đã giơ tay nháp nhồm định đứng lên, thầy Phú làm như không hay biết, quay người đi lên bảng:

- Các em lật tập ra, thầy đọc cho các em chép thời khóa biểu!

° ° ° Chính vì sự lùm xùm khi bầu chức lớp phó kỉ luật, Lâm tin rằng con nhỏ Minh Trung đang thù mình. Thù ghê lắm. Nếu không tại sao mới vô học có mười ngày, nhỏ Minh Trung đã nhắc nhở nó tới ba lần. Lần

thứ nhất vì tội đi trễ, lần thứ hai vì tội ngủ gục trong lớp, lần thứ ba do nó nghỉ học một buổi không xin phép Tất nhiên là tổ trưởng Minh Vương cũng nhắc nhở nó (năm nay nó lại tiếp tục ở trong tổ 5 của Minh Vương), nhưng kỳ lạ là Minh Vương có nặng lời đến mấy nó vẫn thấy nhẹ hều trong khi con nhỏ Minh Trung nói động tới nó một chút là nó giãy dụa như thể con nhỏ lớp phó mới toanh kia nếu không sắp xúi thầy giám thị hét roi vô mông nó thì cũng sắp đề nghị ban giám hiệu đuổi học nó hoặc cũng có thể hét roi vô mông trước rồi đuổi học sau.

- Nè, vừa phải thôi nha! Làm gì mà “bà” đi tôi dữ vậy! - Nhỏ Minh Trung nhắc tới lần thứ ba thì Lâm ngoác miệng cự nự, thấy mình bị hiếp đáp quá.

- Vừa phải gì chứ? - Nhỏ Minh Trung cũng không vừa - Bạn vi phạm nội quy thì tôi nhắc bạn chứ ai mà thêm đi!

- Lâm! - Nhỏ Hạnh chỉnh - Sao bạn gọi bạn Minh Trung bằng “bà” hở?

Mặt lâm nhăn như bị:

- Thêm “bà” này nữa!

Nhắc thấy lớp trưởng Xuyên Chi đang ôm cặp đi vô, Lâm gờ hai tay lên trời, giọng thống thiết như bị ai bóp cổ:

- Trời, sao bạn cán sự lớp năm nay toàn “thị mệ” không vậy nè! lớp 10A9 lâm vào cảnh “âm thịnh dương suy” rồi, ba ơi!

- Ba đây, con!

Một giọng nói vang lên đáp lời Lâm. Nó hầm hầm ngoảnh lại, thấy Quý ròm đang nhăn nhó cười. Lại có cả đồng lứa ôm bụng cười phụ họa khiến Lâm giận sôi:

- Tao đập mày nghe, Quý ròm!

- Ồi, mày tính ướm tao hả, thằng kia? - Quý ròm vờ rụt cổ - Bà con làng nước ơi, coi thằng con tôi bắt hiếu chưa kia!

Lâm tức muốn xịt khói lỗ tai, chưa biết nên làm gì vì bên cạnh Quý ròm còn có thằng Tiểu Long “vô sư vô địch đại lực sĩ” đang đứng đó thì nhỏ Minh Trung đã bắt thần lên tiếng:

- Bạn Quý không nên đùa như thế!

Được người khác bênh vực, nhất là người khác đó đang giữ một chức vụ cực kỳ oai phong là “lớp phó kỉ luật, lẽ ra thằng Lâm nên mừng mới phải. Nhưng không hiểu sao nó lại thấy bức mình. Bất cứ đứa nào trong lớp bênh nó, nó đều cảm ơn. Riêng con nhỏ Minh Trung thì không. Dứt khoát không. Không những không cảm ơn, Lâm còn trừng mắt vạch lại:

- Lắm mồm thế! Chuyện đàn ông con trai ai mượn “bà” xía vô!

Tiết sinh hoạt chủ nhiệm đầu năm, Lâm từng hùng hồn tuyên bố “con trai làm lớp phó kỉ luật vẫn tốt hơn con gái”, lúc đó chắc nó quên bống con nhỏ Thúy Sơn, lớp phó kỉ luật lớp 9P1 trường Tự Do năm ngoái. Nhỏ Thúy Sơn có điểm hơn người là lúc nào nó cũng cầm trong tay cả chục viên phấn, đứa nào gây mất trật tự trong lớp nó chẳng thêm ngoác miệng nhắc nhở làm gì cho tốn hơi. Nó bẻ mẩu phấn kêu đánh

“cách”, ném bốp một cái vô đầu “đương sự” để cảnh cáo.

Nhỏ Minh Trung không hành xử quyền lực theo kiểu “xã hội đen” như nhỏ Thúy Sơn, nhưng nếu đã từng làm lớp phó kỉ luật năm lớp chín và năm nay tiếp tục được bạn bè trường Thống Nhất tín nhiệm đề cử vào chức vụ này, nhỏ Minh Trung chắc chắn không phải là đứa mà thằng Lâm có thể át giọng.

Nó lập tức thò tay vào ngăn bàn, lấy ra cuốn sổ tay, tay kia bật nắp viết.

- Tội thứ nhất: Kêu bạn gái bằng “bà”. - Nhỏ Minh Trung vừa ghi vừa lẩm bẩm - Tội thứ hai: gọi sự nhắc nhở của bạn cán sự lớp là “xía vô”. Tội thứ ba: mắng lớp phó kỉ luật là “lắm mồm”...

Gọi là lẩm bẩm nhưng nhỏ Minh Trung cố ý cao giọng cho Lâm nghe thấy.

Lâm nghe, hơi ớn, nhưng bụng cảm lắm. Trông mặt nó thì có vẻ nó sẵn sàng cắn con nhỏ Minh Trung một phát nếu con nhỏ này đại dốt đứng gần nó. Nhưng Minh Trung đứng xa quá, cách Lâm tới bốn dãy bàn, nên nó đành quay sang Quới Lương và Hải quán, gầm gừ:

- Tụi mày thấy tao bị con gái ăn hiếp mà ngồi trơ thổ địa vậy hả?

Hồi cấp hai, băng “tứ quậy” có bốn đứa: Lâm, Hải quán, Quới Lương và Quốc Ân. Lâm là thủ lĩnh. Năm nay, Quốc Ân học trường khác, băng “tứ quậy” chỉ còn ba. Ngồi vào chỗ thằng Quốc Ân là thằng Oánh trường Thống Nhất. Thằng này mặt như cục đất, ai nói gì cũng nhe hàm răng trắng bong ra cười, ngay lần gặp mặt đầu tiên Lâm thấy đối tượng này khó mà đào tạo thành một “siêu quậy” được nên chẳng để mắt tới.

Băng “tứ quậy” như chiếc xe bốn bánh, bây giờ sút mất một bánh nên chạy hơi ngúc ngoắc. Thực bụng thì Quới Lương và Hải quán chẳng biết có nên duy trì cái băng tai tiếng này khi đã lên cấp ba hay không. Lâm cũng thế, nghĩa là cũng lừng khờ. Nhưng lúc này thấy con nhỏ Minh Trung làm dữ quá, nó đành phải cầu viện Hải quán và Quới Lương.

Quới Lương vọt miệng cứu bồ, trong hai đứa còn lại của băng “tứ quậy” nó chơi thân với thằng Lâm nhất:

- Bạn Minh Trung hiếp người quá đáng à nha. Chuyện có chút xú vậy mà cũng ghi sổ là sao hả?

Nhỏ Minh Trung không thèm ngược mắt lên. Nó tiếp tục lăm bằm, cây viết trên tay ngoáy lia lịa:

- Quới Lương, tội thứ nhất: bênh bạn một cách vô lối. Tội thứ hai: coi chuyện lớp phó kỉ luật làm bẩn phần là “hiếp người quá đáng”...

Quới Lương không phải là đứa lì lợm như Lâm. Những lời thốt ra từ miệng nhỏ Minh Trung khiến bụng nó quặn lại. Nó nín áo Lâm, cố tìm những từ ngữ giúp bạn nó hả dạ:

- Thôi, bỏ qua đi mày! Chấp bọn con gái làm gì!

Lâm hả dạ thật. Thái độ của nhỏ Minh Trung đã làm lòng tự ái của nó thủng một miếng lớn nhưng câu nói của Quới Lương đã kịp thời băng bó vết thương long giùm nó. Nó quay sang thằng này, cười khì khì:

- Ờ, mày nói đúng ghê! Chấp con nhỏ nhiều chuyện đó làm gì!

2. Chương 02

Chương 2

Tiểu Long cười cười, khi nó cùng Quý ròm và nhỏ Hạnh đạp xe trên đường về:

- Lớp mình năm nay có một lớp phó kỉ luật hách ra phết, ròm há?

Quý ròm đáp trả bằng một câu chẳng ăn nhập gì đến câu hỏi của bạn:

- Ghê phải biết nhé! Nửa đêm tụi này đang ngủ, nước thình lình dâng lên. Đang nằm tụi bồng nghe lạnh lạnh nơi bụng, tưởng mưa dột. Sờ tay xuống mới hay có một con rắn đang bò ngang qua rốn...

Tâm trí Quý ròm vẫn chưa ra khỏi ấn tượng về trận lụt nó chứng kiến lần đầu tiên trong đời. Từ hôm về lại thành phố đến nay, nó hào hứng thuật lại cho nhỏ Hạnh không biết bao nhiêu là lần về chuyện tụi nó chạy lụt, nhưng vẫn có cảm giác chưa kể được bao lắm. Cứ mỗi lần gặp nhỏ Hạnh, nó lại nhớ ra một chi tiết mới. Tất nhiên những chi tiết có thật ngoài đời khi đi vào trong lời kể của Quý ròm không bao giờ còn nguyên vẹn như cũ, giống như một tảng thịt bò sau khi đã qua máy chế biến của hãng thịt Vissan vậy. Bao giờ thằng ròm cũng thêm chỗ này một chút, bớt chỗ kia một tẹo. Như rắn vào nhà ban ngày thì thành vào nhà ban đêm, rắn bơi trong nước thì thành bò ngang rốn. Thời gian thay đổi. Địa điểm thay đổi. Cả chủng loại cũng thay đổi nốt.

Nghe thằng ròm khai rần bò ngang bụng, nhỏ Hạnh khê liếc Tiểu Long, hai đứa kín đáo kheo những nụ cười mỉm và dĩ nhiên là cổ hết sức để nhót tiếng cười đang sôi lên trong cổ họng.

- Thế con rần đó là rần gì? - Nhỏ Hạnh vờ hỏi, mắt nhìn chăm chăm Quý ròm, sẵn sàng chờ đợi một câu phía khuôn khiếp.

Quả nhiên, Quý ròm lên giọng:

- Rần hổ mang chứ rần gì!

Nó hừ mũi:

- Hạnh từ bé đến lớn chỉ sống ở thành phố nên chả biết gì. Rần hổ mang là chúa bò vào nhà.

Nếu ba hoa tới đó Quý ròm biết điều mà dừng lại thì không sao. Đằng này nó nổi hứng quay sang Tiểu Long:

- Tao nói đúng không hả mập?

- Đúng. - Tiểu Long trưng ra bộ ngậy thơ - Nhưng con rần hổ mang của mày dân quê tao không gọi là rần hổ mang mà gọi là... rần nước.

Tới đây thì Tiểu Long và nhỏ Hạnh không làm mặt tỉnh được nữa. Hai đứa phá ra cười ngặt nghẽo.

- Cười gì mà cười! - Quý ròm mặt hầm hầm - Tôi báo thầy chủ nhiệm à nha!

Nó lấy vẻ nghiêm trang:

- Tội thứ nhất: Cười nhạo bạn bè. Tội thứ hai: cười khi đang chạy xe ngoài đường. Tội thứ ba: Hai người cười trong khi người thứ ba không cười...

Câu đùa của Quý ròm kéo câu chuyện quay lại với đề tài ban đầu. Tiểu Long nhún vai:

- Con nhỏ Minh Trung này hay thật đó. Thằng Lâm liến láu thế mà cũng chịu một phép.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Lớp phó kỉ luật phải như thế chứ. Bạn Minh Vương tính tình hiền quá.

Tiểu Long tắc lưỡi, bang quơ:

- Thằng Lâm hình như không ưa nhỏ Minh Trung.

Nhỏ Hạnh thở ra:

- Tại Lâm nghĩ Minh Trng có ác cảm với mình.

- Tại sao? - Tiểu Long ngạc nhiên, nó chạy xe sát vào nhỏ Hạnh để nghe rõ hơn câu trả lời.

- Tại hồi đầu năm Lâm cứ nằng nặc đòi bầu Minh Vương vào chức lớp phó kỉ luật.

- Thằng Lâm này thật vớ vẩn. - Quý ròm “xì” một tiếng - Ai mà thềm để bụng chuyện đó chứ. Trên đời này còn bao nhiêu chuyện lớn lao hơn.

Nó đột ngột đổi giọng:

- Hôm đó nhé, tôi và Tiểu Long suýt chút chết ngắc giữa biển nước mêng mông. Đang đi, một chiếc ca nô lượn ngang, thế là song đánh âm âm, bè lật úp. Cả bọn phải gồng mình bơi gần hai cây số mới vào được bờ...

Quý ròm lại sa đà vào chuyện bão lụt, không nhận thấy hai đứa bạn nó lái xe chỉ một tay, tay kia đưa lên bùm mặt.

Tiểu Long bùm mặt một lúc, thấy Quý ròm khoác lác ghê quá, không chịu được liền bỏ tay xuống, xỏ ngọt:

- Lẽ ra mày phải nói cả bọn gồng mình bơi gần hai cây số mới lòi được mày vào bờ chứ?

- Chi tiết đó không quan trọng. - Quý ròm tỉnh rụi - Điều tao muốn nói là bên cạnh những chuyện lớn lao như thế mà thằng Lâm cứ đi thù vật người ta vì nghĩ người ta thù vật mình thì đúng là nhầm nhí. Thực ra, nhỏ Minh Trung nhắc nhở, cảnh cáo nó là đúng. Từ đầu năm học đến nay nó hết ngủ gục đến bỏ học...

- Nguy rồi! - Nhỏ Hạnh chợt kêu lên - Long và Quý nhớ chuyện năm ngoái lớp mình có bốn bạn thường xuyên ngủ gục trong lớp không?

- Sao không nhớ. - Quý ròm hừ giọng - Tôi là một trng bốn đứa đó chứ ai! Hồi đó tụi này phụ mẹ con thằng Đặng Đạo quét rác đêm.

Đang nói, Quý ròm bỗng nhú mày nhìn nhỏ bạn:

- Hồng lẽ Hạnh cho rằng chuyện đó đang lặp lại?

- Không đúng. - Tiểu long lắc đầu - mẹ Đặng Đạo đã chuyển qua làm ca ngày từ lâu rồi.

Quý ròm thở hắt ra:

- Nghỉ hè thằng Lâm chơi nhie quá, không chịu ôn tập, bây giờ nhập học, cơ thể không thích nghi được nên nó gà gât hoặc lười biếng trốn học vài ba hôm chứ có gì đâu. Chừng nào tình trạng này lặp đi lặp lại, “lớp phó học tập” hăng lo. Còn bây giờ, Hạnh nghe tôi kể tiếp này. Cái thằng tên Mận đeo trên ngọn cây gòn khi bị nước cuốn ấy, lúc tụi này cứu được nó thì nó đã chết lâm sàng khoảng năm, bảy phút rồi. Người nó tím ngắt, cứng như gỗ. Tôi phải làm hô hấp nhân tạo cả buổi mới thấy nó ngáp ngáp...

Quý mới nói tới chỗ “ngáp ngáp” thì Tiểu Long quẹo bên trái, nhỏ Hạnh quẹo bên phải. Nó chưa kịp sừng sộ đã nhận ra cả bọn vừa tới chỗ rẽ, ai về nhà nấy. Nó chống chân xuống đất, nhìn theo hai bạn, “ngáp ngáp” mấy cái rồi quạu quọ nhún pê đan đạp thẳng về nhà.

o o o

Hóa ra chuyện ngủ gục trong lớp hoặc thỉnh thoảng bỏ học của thằng Lâm không phải là chuyện một ngày một bữa. Bây giờ không chỉ lớp phó kỉ luật Minh Trung, tổ trưởng Minh Vương mà cả lớp trưởng Xuyên Chi lẫn lớp phó học tập Hạnh cũng đã thấy bực mình.

- Mày làm sao thể hả Lâm? - Minh Vương nhìn cặp mắt đỏ kè của đứa tổ viên, rên rỉ - Mày có biết lên cấp ba đã là người lớn rồi không?

- Tao không được biết. - Lâm mơ màng đáp, mắt bắt đầu lim dim.

Nhỏ Xuyên Chi cau mày, nó nhìn thằng Lâm bằng ánh mắt như thể thằng này là một quả trứng bị ung:

- Lâm chạy ra vòi nước rửa mặt cho tỉnh đi!

Lâm chẳng muốn bóc mình ra khỏi cơn buồn ngủ chút nào. Nhưng lớp trưởng đã nói thế, nó không thể lờ tịt. Nó chạy ra vòi nước rửa mặt qua loa theo kiểu mèo rồi chạy vô. Nhúng tí nước, thấy man mác, nó càng buồn ngủ tợn. Con nhỏ Xuyên Chi chỉ toàn xúi bậy! Lâm lâu lâu rồi từ từ gục xuống, gác đầu lên cánh tay khoanh tròn trước mặt.

- Lâm! - Nhỏ Hạnh nổi khùng - Bạn làm gì thế? Bạn có biết cô Luông sắp xuống tới không mà nằm đó ngủ hả?

- Biết chứ sao không! - Tiếng Lâm vọng lên từ đâu đó chỗ mặt bàn, đầy thách thức.

- Biết thì ngồi thẳng lên! - Lớp trưởng Xuyên Chi nghiêng răng trèo trẹo - Cô sẽ nghĩ sao về lớp mình nếu bạn cứ ườn ra đó?

Lâm cố ngồi thẳng lên, khó khăn lắm nó mới mở mắt được. nhếch môi:

- Cô sẽ nghĩ sao á? Dĩ nhiên là cô sẽ nghĩ không lớp nào say mê môn sinh học của cô bằng lớp 10A9. Trò Lâm vốn nổi tiếng lười biếng mà cũng thức khuya lơ khuya lác để học cho thuộc bài sinh đến nỗi hễ bước chân vô lớp là chỉ muốn lăn ra ngủ.

Thằng Lâm là chúa pha trò. Nó buồn ngủ đến díp cả mắt mà vẫn giở giọng bong phềng. Nhỏ Hạnh tức nó muốn chết mà cũng phải phì cười.

Nhưng nhỏ Hạnh chỉ cười một chút xiu thôi. Rồi nó thu ngay nụ cười lại, quay sang Quý ròm:

- Chuyện nghiêm trọng rồi đó, Quý?

- Biết rồi! Chiều nay tôi sẽ đến thăm nhà thằng Lâm.

Quý ròm vỗ vỗ trán:

- Tại sao những chuyện rắc rối của lớp mình bao giờ cũng bắt đầu từ thằng Lâm nhỉ?

Quý ròm bảo chiều nó sẽ đến nhà Lâm, nhưng khi chuông tan học reo lên thì nó đổi ý. Nó đun đầu xe sau gốc cây kế cổng trường, chờ thằng này dắt xe ra. Khác với trường Tự Do, trường Đức Trí nằm khá xa trung tâm quận nên năm nay hầu hết tụi học trò 9A4 cũ đều đi học bằng xe đạp.

Bữa đó Quý ròm rượt theo thằng Lâm muốn xít khói. Vừa dắt xe ra khỏi cổng là Lâm tót lên yên, chạy như gió, không thèm đếm xỉa đến hai thằng bạn thân thiết của nó là Quới Lương và Hải quần gọi ới ới sau lưng. Nó đi đâu mà chạy như ma đuổi thế nhỉ? Quý ròm kinh ngạc nhủ bụng và cong lưng chạy theo.

Lâm cầm đầu phóng, không hay Quý ròm bám riết sau lưng. Nhưng Quý ròm chỉ dám chạy xa xa, đề phòng thằng Lâm thành linh ngoài cổ lại. Quý ròm mắt không ngừng canh chừng Lâm, bụng dinh ninh thằng này đang phi tới một địa điểm khả nghi nào đó. Ờ, chắc vậy, nếu không tại sao nó hấp ta hấp tấp đến thế!

Nhưng càng chạy Quý ròm càng sững sốt. Thằng Lâm chẳng đi đâu cả. Nó đang trên đường về nhà.

Nhà thằng Lâm thì Quý ròm còn lạ gì. Nhà nó là tiệm tạp hóa ở ngay cổng chợ, năm ngoái nhà Lâm trông be bé, phía trên là căn gác bằng gỗ trông ra nhà lồng chợ - đó là phòng học của Lâm. Năm nay nhà nó xây lại ba tầng, mái tôn che trước hiên biến mất, thay vào đó là bao lơn chỗ ba thằng Lâm kê mấy chậu phát tài, loại cây mà những người buôn bán tin là sẽ mang lại may mắn cho mình.

Đợi thằng Lâm vào nhà khoảng năm phút, Quý ròm mới chậm rãi trở xe tới trước cửa tiệm, dáo dác ngó vô.

- Mua gì đó, cháu?

Người phụ nữ ngồi đằng sau quầy đứng lên khi thấy Quý ròm. Chắc đây là mẹ thằng Lâm! Quý ròm nghĩ và leo xuống xe, lễ phép đáp:

- Thưa bác, cháu tìm bạn Lâm. Cháu là bạn cùng lớp với Lâm ạ.

Trong khi Quý ròm dinh ninh mẹ thằng Lâm sẽ vui vẻ mời nó vô nhà thì câu trả lời của bà khiến nó suýt nữa té lăn ra đất:

- Lâm không có nhà, cháu ạ.

Rõ ràng nó đuổi theo thằng Lâm từ trường về đây. Chính mắt nó nhìn thấy thằng này dắt xe vô nhà cách đây mấy phút. Vậy mà bây giờ mẹ thằng Lâm lại bảo con bà không có nhà, biểu nó không muốn xiu sao được.

- Ồ ... ơ...

Quý ròm ú ớ, nó định nói toẹt này giờ nó vẫn bám theo sau lưng thằng Lâm và biết chắc Lâm đang ở trong nhà nhưng cuối cùng nó không nói gì. Nó cảm thấy nói như vậy với mẹ bạn thì vô lễ quá.

Quý ròm đổi chân hai, ba lần, động tác cho thấy long nó đang rối bời. Cặp mắt lảo liên của nó không ngừng lục lọi bên trong cửa tiệm, hy vọng sẽ tóm được thằng Lâm nếu thằng này lơ đãng chường mặt ra.

Mẹ thằng Lâm hình như nhận ra sự bối rối của Quý ròm. Nên bà mau mắn gỡ rối cho nó, bằng câu nói dĩ nhiên thằng ròm không hề chờ đợi chút nào:

- Thôi, hôm khác cháu đến nhé.

Quý ròm cúi kính thuật lại chuyện đó cho Tiểu Long và nhỏ Hạnh nghe. Rồi ầm ỨC ẦM tay lên mặt bàn:

- Con thì đến lớp gục lên gục xuống, cứ vài hôm lại bỏ học một hôm, mẹ thì không muốn cho bạn của con vào nhà. Chuyện kỳ quái gì thế hở Hạnh?

Tiểu Long lầu lầu:

- Nhà nó giàu vàng!

Quý ròm liếc thẳng mặt:

- Đầu mày hôm trước đã mềm mềm, hôm nay hơi cứng lại rồi đó.

Tiểu Long sờ tay lên đầu, miệng méo xệch:

- Mày muốn nói đầu tao sắp hóa thành cục đá chứ gì?

- À không - Quý ròm cười toe - Nếu mày hiểu được câu nói của tao vừa rồi thì đầu mày cũng chưa giống cục đá lắm.

Nhỏ Hạnh có vẻ như không nghe hai bạn mình nói gì. Mày nó nhú lại sau cặp kính cận mặc dù khó mà nói chính xác nó đang nhìn đi đâu. Chỉ có thể đoán là tâm trí nó lúc này đang bị cột chặt vào câu chuyện Quý ròm vừa kể.

Nhỏ Hạnh nghĩ ngợi lâu ơ là lâu. Rồi phán một câu ngắn ngủn:

- Mai cũng vậy đi.

Câu nói cụt lủn của nó khiến thẳng ròm ngẩn tò te:

- Hạnh nói tiếng nước nào thế hả?

Nhỏ Hạnh lườm bạn:

- Hạnh muốn nói là ngày mai Quý vẫn đến nhà Lâm.

Quý ròm nhăn như bị:

- Để bị mẹ nó đuổi về?

- Không. Lần này Quý đừng vào nhà. Nấp trong nhà lồng chợ quan sát là được rồi.

- Quan sát cái gì?

- Hạnh cũng chả biết nữa.

- Ồ, tôi hiểu rồi.

Quý ròm gật đầu nhẹ tênh khiến Tiểu Long phải hỏi lại, vì nó chẳng hiểu gì cả:

- Quan sát cái gì hở mày?

- Thú thật tao cũng hông biết quan sát cái gì nhưng Hạnh bảo quan sát thì cứ quan sát.

Quý ròm nhìn cái miệng há hốc của Tiểu long, nhe răng cười:

- Để khi có chuyện lạ xảy ra thì mình nhìn thấy được.

Tiểu Long ngược mắt lên trời, mơ màng:

- Phải chi mình có thể biến thành con muỗi như Tôn Ngộ Không nhỉ? Mình sẽ bay vo ve trong nhà nó, sẽ nghe nó nói gì, thấy nó làm gì...

Khi mơ mộng trông ai cũng đáng yêu. Tiểu Long trông cũng đáng yêu, dù nó mập ơ là mập. Nhưng hôm nay rất giống như là ngày chấm chấm dứt những gì gọi là đáng yêu trên trái đất. Quý ròm bị đuổi khỏi nhà thẳng Lâm. Bây giờ tới lượt nó thẳng tay đuổi Tiểu Long ra khỏi ngôi nhà mộng mơ mà hiem hơi lắm thẳng mập mới xây lên được:

- Chắc chắn mày sẽ chẳng kịp nghe thẳng Lâm nói gì, thấy thẳng Lâm làm gì. Hối Tôn Ngộ Không đi thỉnh kinh chưa có đồ bắt muỗi hiện đại như bây giờ!

3. Chương 03

Chương 3

Nếu như Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh có được bảy mươi hai phép thần thông như Tôn Ngộ Không và sử dụng một trong bảy mươi hai phép đó để hóa thành ba con muỗi và nếu như ba thằng Lâm, mẹ thằng Lâm và cả thằng Lâm đều coi muỗi là con vật yêu thích nhất nên không sấm đồ bắt muỗi thì tụi Quý ròm sẽ thấy những gì nếu ba đứa nó đột nhập vào nhà thằng này qua khe cửa?

Tất nhiên là tụi nó sẽ thấy những gì mà tụi nó muốn thấy, với điều kiện tụi nó cần phải đột nhập hơi sớm sớm một chút, tức là phải chui vô nhà thằng Lâm trước ngày khai giảng chừng hai tháng mới thấy được diễn tiến của sự việc ngay từ đầu.

Đó là ngày ba thằng Lâm sấm cho nó một giàn máy vi tính, đầy đủ cả ổ chép đĩa, ổ xem phim DVD, cặp loa xịn ời là xịn, và đặc biệt trước sự vui vỉnh không mệt mỏi của nó ông gắn cả đường truyền internet tốc độ cao, mà người ta vẫn gọi là ADSL cho nó có phương tiện để “học cho bằng anh bằng em”, theo nguyện vọng hết sức chính đáng của nó.

Ba mẹ thằng Lâm là người buôn bán. Có những người buôn bán muốn con cái giỏi kiếm tiền hơn là giỏi chuyện học hành. Nhưng cũng có những người buôn bán muốn con cái giỏi chuyện học hành hơn là giỏi chuyện kiếm tiền, hay nói thận trọng hơn là giỏi cả hai càng tốt. Ba mẹ thằng Lâm thuộc về trường hợp sau.

Thằng Lâm biết ba mẹ nó làm ra tiền, nên nó hay vui. Mà thói đời, con cái vui tiền ba mẹ, vui mười lần đã có tới chín lần là không chính đáng. Lâm cũng thế, nên nó hay bị ba mẹ nó gạt phất đi. Nhưng hễ lần nào nó nêu “lý do học tập” thì khoản tiền nó vui dù lớn đến mấy ba mẹ nó cũng không bao giờ từ chối.

Hồi mua dàn máy vi tính này cũng vậy.

Mẹ nó hỏi:

- Mua cái máy này về làm gì vậy con?

- Cái computer này hay lắm mẹ ạ - Lâm hí hửng quảng cáo - Nghe nhạc, xem phim, làm cái gì cũng được hết.

Mẹ nó phẩy tay như đuổi một con ruồi vô hình, giọng ngán ngẩm:

- Học không lo học, ở đó mà nghe nhạc với xem phim!

- Học nữa chứ ạ! - Lâm gân cổ - Lên lớp mười, tụi con phải học môn tin học mà.

- Hồng lẽ lên lớp mười đứa nào cũng phải sấm cái này à? - Mẹ nó nhìn nó bằng ánh mắt như thể biết trước nó nói dối bà.

Lâm đã tính gặt đầu, nhưng sức nhớ mai mốt tụi thằng Quới Lương đến chơi có thể vô tình làm vỡ lở mọi chuyện, đành ấp úng thú thật:

- Thực ra thì nhà trường có phòng máy vi tính...

- Vậy còn mua làm gì?

- Mua để học chứ mua làm gì hả mẹ! - Lâm tru lên oan ức, cố tình cho mẹ nó thấy bà hỏi như thể là xúc phạm nó ghê gớm - Đứa có máy riêng bao giờ cũng học giỏi hơn đứa không có máy chứ! Con còn phải làm thêm bài tập ở nhà nữa chi!

Ngay lập tức, ý định từ chối của mẹ thằng Lâm bị “lý do học tập” của thằng con nhấn chìm. Con cái siêng học đến thế, chẳng bậc làm cha làm mẹ nào nỡ phản đối. Bà nhìn nó bằng ánh mắt cảm động:

- Ủ, ráng học cho giỏi bằng chúng bạn nghe con.

Lâm ưỡn ngực, ra oai:

- Phải giỏi hơn tụi nó chứ! Nếu chỉ giỏi bằng thì sấm máy moác làm gì cho tốn kém!

Lúc dụ ba nó đăng ký dịch vụ internet cũng vậy. Lâm “lòe” ba nó:

- Kết nối mạng internet, con có thể đi chu du khắp thế giới...

- Ở nhà học hành chứ đi đâu! - Ba nó nạt.

- Gọi là đi khắp thế giới nhưng con chỉ ngồi một chỗ thôi - Lâm vui vẻ giải thích cho ba nó hiểu - Cái này gọi là du lịch qua mạng mà. Trường nào ở Anh, ở Pháp, ở Mỹ tuyển sinh du học, con đều có thể đăng ký qua email. Nếu trúng tuyển, con sẽ được học bổng. Con sẽ đi du học mà ba mẹ sẽ không phải tốn đồng nào...

Viễn ảnh thằng Lâm vẽ ra đẹp đến mức ba nó phải dè tay lên mũi để khỏi sứt sịt, hổi hả giục:

- Vậy đi đăng ký cái “net, net” gì đó liền đi con!

Tất cả những gì thằng Lâm ba hoa thực ra chỉ là lặp lại lời của thằng Quốc Ân.

Quốc Ân suốt ngày lê la ngoài tiệm net, nghe ngóng đủ thứ truyện, mặc dù nó ngồi lì ở đó không phải để tìm kiếm học bổng. Nó chơi game.

Hồi đầu hè, Lâm đi kiểm Quốc Ân, thấy thằng này ngồi trong tiệm, mắt dính cứng vô màn hình, rủ đi đâu cũng không đi. Đã vậy, nó còn kéo tay Lâm:

- Ngồi đây chơi đi! Chờ tao chút.

Lâm đành ngồi xuống, dán mắt xem bạn đang tả xung hữu đột trong game. Trước nay, thỉnh thoảng Lâm vẫn chơi các trò chơi điện tử đơn giản như tetris, Pinball. Phức tạp hơn một chút là trò Mario và Prince of Persia, tụi nó vẫn hay gọi là trò “Hái nấm” và “Cứu công chúa”. Nó chưa chơi game trực tuyến bao giờ.

Lâm vừa xem bạn chơi, luôn miệng hỏi:

- Mà y đâu?

- Đó. Mà y nhìn dòng chữ trên đầu ấy. Tao là Gặp Là Giết.

- Tên gì thấy ghê!

Quốc Ân cười hì hì:

- Lấy tên vậy tụi nó mới sợ. Đặt tên hiền quá, bước chân ra giang hồ là bị bắt nạt ngay.

- Thế gặp bất cứ ai là mà y nhào vô giết à?

- Đặt tên cho oai vậy thôi - Quốc Ân méo xệch miệng - Gặp tụi nó tao chưa kịp giết thì tụi nó giết tao trước rồi.

- Tụi nó là tụi nào?

- Kia kia - Quốc Ân chỉ từng nhân vật trên màn hình - Thằng Hiệp Sĩ Mù với con nhỏ Đại Hồ Ly đang vây đánh tao đó. Còn thằng Đại Hoàng Đế là phe tao. Nó là thằng Quang thuần học chung với tao bên trường Thanh Niên.

Lâm nghe bạn giảng giải, mê mẩn lúc nào không hay. Nó không giục Quốc Ân đi chơi nữa, mà tò mò hỏi:

- Game này tên gì vậy?

- Giang Hồ Thánh Chiến.

Lâm liếm môi, thêm thưởng:

- Thế muốn chơi phải làm sao?

- Dễ lắm - Quốc Ân đáp, mở cờ trong bụng khi thấy bạn bắt đầu bị mê hoặc, không buồn giục mình đi chơi nữa - Mua thẻ nạp vô. Rồi lập một trương mục, sau đó tạo nhân vật. Thế là mà tha hồ ngao du giang hồ...

o o o

Lâm gia nhập giang hồ từ bữa đó.

Ngày nào có và “sư huynh” Quốc Ân cũng hẹn nhau ngoài tiệm net.

Nhân vật của nó có cái tên hết sức khủng bố: Kẻ Thần Bí. Lâm phải suy nghĩ mất mấy ngày mới ra được cái tên rùng rợn đó.

Luyện công lên tới cấp 10, Kẻ Thần Bí gia nhập Hắc Long Môn, một môn phái tà đạo trên giang hồ. Cái này là do thằng Quốc Ân xúi nó:

- Mày đừng có ham cái danh chính phái. Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái Bang, mà làm gì, cóc ai sợ bọn thầy chùa, đạo sĩ và ăn mày hết. Mày cứ lựa tà phái mà chơi. Như tao đây nè, tao là đệ tử của Thiên Độc Giáo.

Suốt một tháng trời sau đó thằng Lâm và Quốc Ân cặp kè nhau như hình với bóng. Trên giang hồ, Gặp Là Giết và Kẻ Thần Bí cũng không rời nhau nửa bước. Tụi nó lên rừng, xuống biển, chui vô các hang động đầy rắn rết hùm beo, đánh nhau với quái vật chán lại quay sang gây sự chém giết với các nhân vật giang hồ khác. Danh sách kẻ thù của Kẻ Thần Bí ngày càng dài: Hiệp Sĩ Mù, Đại Hồ Ly, Lữ Khách Vô Tình, Tiểu Sát Tinh, Nữ Thần Băng Giá, Bạch Diện Ma Nữ...Khổ nổi, kẻ thù của thằng Lâm có cái tên lạnh lùng không thua gì nó, còn trình độ võ công hầu hết đều cao hơn nó.

Kẻ Thần Bí thắng đối phương thì ít mà bị đối phương hạ sát thì nhiều.

Quốc Ân chơi game trước thằng Lâm không bao lâu nên trình độ thằng này cũng chỉ nhỉnh hơn Lâm chút đỉnh. Gặp Là Giết cái tên nghe rất hãi nhưng ra giang hồ chẳng ma nào sợ, còn bị kẻ thù chế giễu:

- Đổi tên thành Gặp Là Trốn đi, cu ơi!

Cho nên Kẻ Thần Bí mà gặp nạn, Gặp Là giết chẳng giúp đỡ được mấy chút, thường là sốt sắng nhảy vô chết chùm để nếu không giữ được mạng sống thì ít ra còn giữ được tình bạn.

Kẻ Thần Bí ham gây lộn nên cừu nhân nhưng nhúc nhích khắp nơi. Bây giờ nó muốn yên thân luyện công cũng không được.

Lâm chán quá, than trời:

- Sao trình độ của tao tiến chậm như rùa vậy hả mày? Cứ bị tụi nó “đồ sát” hoài!

Quốc Ân vỗ vai bạn:

- Muốn tiến nhanh, mày phải chơi máy ở nhà. Một ngày mày luyện ít nhất mười mấy tiếng đồng hồ mới mau lên cấp được. Chơi ở tiệm thì ăn thua gì!

Ba mẹ thằng Lâm đâu có biết cái sự ngoắt ngoéo này.

Từ ngày rình dằm máy về thấy thằng con suốt ngày suốt đêm ngồi “kiếm học bổng”, ba nó mừng rơn.

Còn mẹ nó, những lúc cửa tiệm vắng khách, bà thừng rón rén leo từng bậc cầu thang, lặng lẽ ngấm nó ngồi “học tin học” trước màn hình. Trong đầu óc của một người phụ nữ suốt đời chỉ biết buôn bán, computer là thứ gì đó cao xa, sang trọng và bí hiểm. Nhìn thằng Lâm ngồi vùi đầu trước máy, tay gõ lóc cóc, chốc chốc lại cầm “con chuột” bấm lia lịa, bà rưng rưng thấy con mình “trí thức” quá.

Đôi khi thấy Lâm “ham học” đến quên ăn quên ngủ, bà muốn kêu nó nghỉ tay một lúc nhưng sợ cắt ngang sự tập trung của nó, bèn thôi, lại rón rén quay trở xuống.

Cho đến khi năm học mới khai giảng, Kẻ Thần Bí đã có chút tiếng tăm trên giang hồ. Còn thằng Lâm thì ồm nhách như con cá khô.

Thấy mặt nó xanh lè xanh lét, mẹ nó phát hoảng:

- Học vừa vừa thôi con.

Mẹ nó kêu nó “học vừa vừa”, ý là bảo nó đừng ngồi máy nhiều quá. Thằng Lâm lại vận dụng ba chữ đó theo kiểu của nó. Nó đi học bữa đực bữa cái, lại thường xuyên ngủ gục trong lớp. Tại nó chơi game suốt đêm đó mà. Hôm nào Kẻ Thần Bí mãi luyện công hay làm nhiệm vụ giang hồ, Lâm ở nhà luôn.

Sợ sự tình bị phát hiện, Lâm cẩn thận dặn ba mẹ nó:

- Trù Quốc Ân, bất cứ đứa nào đến tìm con, ba mẹ nhớ nói con không có nhà nghe.

- Sao vậy con? - Mẹ nó ngạc nhiên.

Lâm nhún vai:

- Tụi nó gặp con toàn rủ đi chơi không hà. Trong bọn, chỉ có mỗi thằng Quốc Ân là ham học thôi.

Quý ròm xui xẻo mò đến nhà thằng Lâm đúng vào thời điểm đó.

4. Chương 04

Chương 4

Nhưng Quý ròm chỉ gặp xui có mỗi lần đó thôi.

Những lần sau, theo gợi ý của nhỏ Hạnh, Quý ròm không vào nhà thằng Lâm nữa. Nó nấp trong nhà lồng chợ, hồi hộp chờ đợi.

Quý ròm rình đến ngày thứ ba thì thấy Quốc Ân lò dò tới trước cửa tiệm nhà thằng Lâm. Quý ròm nhô đầu lên khỏi giỏ cần xé, chờ xem thằng này có bị mẹ thằng Lâm đuổi ra không và nó dựng mắt lên khi thấy Quốc Ân chui tọt vào nhà, không gặp một sự cản trở nào.

Suốt một lúc lâu, Quý ròm nhấp nha nhấp nhồm, không biết có nên nói gót Quốc Ân hay không. Nếu mẹ thằng Lâm lại cao hứng bảo Lâm không có nhà thì nó phải ứng phó ra sao? Chắc chắn mình sẽ lằng lằng ra về và nếu nhỏ Hạnh biết chuyện thế nào nó cũng “quạt” cho mình một trận! Quý ròm buồn bực nghĩ.

Nó bứt tóc, gãi tai, nóng nảy đá chân vào giỏ cần xé, cảm thấy sự kiên nhẫn đang rời bỏ nó từng phút một. Nhưng hôm đó chưa phải là ngày xui tận mạng của Quý ròm. Nó đang loay hoay trong tấm lưới của sự bất lực thì thằng Lâm và Quốc Ân cặp kè đi ra.

Hai đứa đi bộ khỏi nhà một quãng, rồi tấp vô quán nước gần đó.

Một dãy quán ăn uống bình dân nằm dọc hai bên nhà lồng chợ, được ngăn bởi các tấm ván mỏng manh, cũ kỹ, chắc do Ban quản lý chợ dựng vội lên để cho thuê.

Quý ròm đánh một vòng thật xa để tránh ánh mắt của Lâm và Quốc Ân, rồi quanh lại từ phía sau, chui vô quán nước kế bên. Nó chọn chỗ ngồi giáp vách với quán hai đứa bạn nó đang ngồi, kêu một ly nước chanh rồi hấp tấp vênh tai nghe ngóng.

Nó nghe thằng Lâm hỏi:

- Làm sao cho tiến nhanh hả mày?

- Vậy là nhanh rồi - Quốc Ân chép miệng - Mày sấm máy chỉ hơn hai tháng mà bây giờ thứ hạng của mày đã cao hơn tao.

- Tao thấy vẫn chưa ăn thua gì - Lâm chán nản - Đến nay tao vẫn thua nhiều hơn thắng.

- Từ từ.

- Tao không từ từ nổi. Bị tụi nó giết chết hoài, nhục lắm!

Không nghe Quốc Ân nói gì, Lâm lại sốt ruột hỏi:

- Có cách gì không hờ mày? Tao chơi suốt ngày suốt đêm mà vẫn thấy như rùi bò.

Tụi này đang chơi trò gì thế nhỉ? Quý ròm lăm bắm, tay vung vẩy chiếc muỗng, nãy giờ nó quên cả khuấy đường. Hóa ra thằng Lâm học hành lết đệt mấy bữa nay là do nó mê chơi!

Quý ròm lại nghiêng tai vào sát vách, lần này nó nghe thằng Quốc Ân tặc lưỡi:

- Thực ra muốn cho ngon, mày phải mua đồ “khủng” mặc vào. Quần áo giày dép mũ nón phải thiệt xịn. Rồi vũ khí nữa. Thú hạn mày cao đến mấy mà trang bị toàn đồ “cùi bắp” cũng chẳng thắng nổi ai.

- Cây đao tao đang xài là xịn mà?

- Xịn cái khỉ mốc! - Quốc Ân “xì” một tiếng - Cây đao của mày chỉ để phát cỏ thôi, đem bán ve chai không ai mua. Hắc Long Môn thì phải xài cây Tổ tâm tử kim đao. Có cây đao này mới nói chuyện tung hoành thiên hạ được.

- Làm sao để có cây đao đó? - Lâm hỏi, nghe cái giọng gấp gáp của nó, Quý ròm hình dung thằng này đang nuốt nước bọt cả chục cái là ít.

- Có nhiều cách. Nhưng cách dễ nhất là bỏ tiền ra mua.

- Được. - Lâm hăng hái - Tao sẽ xin tiền mẹ tao.

Quốc Ân cười khẩy:

- Mày biết cây đao đó hiện nay tụi nó rao bán bao nhiêu không?

- bao nhiêu?

- Mười triệu đồng!

- Mười triệu đồng tiền gì?

- Mười triệu đồng tiền mặt chứ tiền gì.

- Trời đất! - Lâm kêu lên bằng giọng của người vừa nhác thấy ma - Tức là bằng tiền mua hai cái máy vi tính hả?

- Chứ sao!

- Vậy thì bó tay rồi. Có mười triệu đồng thì thà mau hai cái máy vi tính còn hơn. Hơn nữa nếu biết tao xin một khoản tiền lớn như thế để mua cây Tổ tâm tử kim đao, chắc ba tao lấy con dao chặt thịt ở nhà chẻ tao làm đôi quá!

Giọng Lâm ỉu xiu như bún, Quốc Ân thấy tội tội, bèn trấn an:

- Còn một cách nữa,

- Cách gì?

- Cưới vợ.

Lâm gằm gừ:

- Tao không giỡn với mày nghe, Quốc Ân.

- Mày ngốc qua - Quốc Ân cười khi khi - Trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến cho phép nhân vật trong game cưới vợ, lấy chồng. Nếu mày được một con nhỏ thứ hạng cực cao, trang bị toàn đồ “khủng”, đi đâu mày cũng dắt nó theo sẽ chẳng đứa nào dám đụng tới mày.

- Cách này hay đấy. -Lâm reo lên, nhưng rồi nó hạ giọng, ngần ngừ - Để tao nhớ xem tao có quen con nhỏ nào không. Con nhỏ Đại Hồ Ly cũng thuộc loại cao thủ nhưng xưa nay hễ gặp mặt là tao với nó đánh nhau chí chết. Bây giờ nếu tao hỏi nó làm vợ chắc nó vác guốc rượt tao chạy vòng vòng quá. Còn nếu nó đồng ý lấy tao thì chắc nso cũng vờ vịt để đợi dịp ra tay đầu độc tao thôi.

Tới đây thì Quý ròm không nghe thằng Lâm và Quốc Ân trao đổi gì nữa. Có lẽ chuyện “hôn nhân” của thằng Lâm trúc trắc quá nên hai đứa nó đang ngồi ngắm ruồi bay để ngắm nghĩ sự đời.

Một lát, Quý ròm nghe thằng Lâm kêu tính tiền. Khi hai đứa xô ghế đứng lên, có tiếng thằng Lâm hỏi:

- Từ hôm khai giảng đến giờ mày nghỉ học mấy buổi rồi?

- Hai buổi.

- Tao cũng hai buổi. Đã thế, hôm nào không nghỉ thì lại ngủ gục trong lớp.
- tao cũng thế.
- Năm nay lớp tao “moc” ra một con nhỏ lớp phó kỷ luật hắc ám lắm.
- Thành Minh Vương không làm nữa à?
- Không.

Hai đứa vừa nói chuyện vừa bước ra cửa.

Quý ròm không nghe được khúc sau nhưng không dám bước ra theo. Nó ngồi nán thêm một hồi, đến khi tin chắc hai đứa kia đã vào nhà rồi, mới sè sẹ ló đầu ra khỏi cửa quán, vù một mạch.

Tiểu Long và nhỏ Hạnh há hốc miệng nghe Quý ròm thuật lại những gì tai nghe mắt thấy. À quên, chỉ tai nghe thôi. Quý ròm ngồi cách Quốc Ân và thằng Lâm một bức vách nên không thấy được gì.

Tiểu Long gật gù:

- Tao có nghe mấy đứa ở tiệm net cạnh nhà nhắc đến game Giang hồ Thánh Chiến này. Tụi nó bảo con trai còn khoái game Thế giới Hoàn Mỹ, Võ Lâm Truyền Kỳ nữa. Bọn con gái thì hầu hể đều mê trò Audition...

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Đây là loại trò chơi nhập vai mới du nhập vào Việt Nam. Ba Hạnh bảo các loại game trực tuyến này, trẻ em mê lắm. nếu không biết kiềm chế, rất dễ sa đà. Có nhiều đứa mê chơi mà bỏ học luôn đó.

Ba nhỏ Hạnh là nhà báo. Nhà báo thì đi nhiều, biết nhiều. Những người đi nhiều, biết nhiều thường nói đúng. Vì vậy mà Quý ròm thấy lo lo:

- Bây giờ sao?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- sao là sao?
- Chuyện thằng Lâm ấy.

Tiểu Long quệt mũi:

- Báo cho thầy Phú biết.
- Không nên. - Nhỏ hạnh lắc đầu - Thầy Phú biết thế nào thầy cũng lôi bạn Lâm ra ” xử” trong giờ sinh hoạt chủ nhiệm.

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Vậy thì tốt chứ sao.
- Nếu sau đó lâm thay đổi được thì quá tốt. Nhưng nếu lâm vẫn tiếp tục cúp tiết hoặc ngủ gục trong lớp thì sao?
- Thì sao? -Tiểu Long ngẩn ngơ.
- Chắc chắn tên bạn Lâm sẽ lên “bảng phong thần” trên phòng giám thị. Lên chừng vài lần mà không có chuyển biến, Lâm buộc phải ra hội đồng kỷ luật nhà trường, ba mẹ sẽ được mời lên. Thế là to chuyện!

Tiểu long thấp thỏm:

- Nó sẽ bị đuổi học?
- Có thể lắm.

Tiểu long nín thở:

- Thế làm sao cho “to chuyện” thành “nhỏ chuyện”

Nhỏ hạnh lắc mái tóc:

- Đừng nói chuyện này cho ai biết hết!

Tiểu Long à lên, sung sướng cảm thấy đầu mình bớt giống cục đá một chút:

- Tụi mình chỉ gặp riêng thằng Lâm để khuyên nó.

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Ờ, cách này hay đấy, Tụi mình sẽ dùng tình cảm...

- Cách này chẳng hay tí ti ông cụ nào cả! - Quý rờm bĩu môi, cắt ngang - Tao không tin một đứa đang mê mẩn vì game lại sẵn sàng nghe lời khuyên của bạn bè.

- Quý nói đúng đó.

Lời xác nhận của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long có cảm giác ai đang nhét một trái cam to đùng vô miệng mình. Nó nhìn nhỏ bạn, ú ớ:

- Ồ ... sao lúc này Hạnh bảo...

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hạnh bảo đừng nói chuyện này cho ai biết hết, co nghĩa là kể cả bạn Lâm.

Tiểu long gãi đầu sồn sột:

- Thế tụi mình giúp nó bằng cách nào?

- Hạnh cũng chưa biết.

- Chuyện đó từ từ tính. -Quý rờm hừ mũi, rồi nó lim dim mắt, hăm hở - Bây giờ để tôi kể cho hạnh nghe nốt chuyện mẹ thằng Mận khi tụi này đưa nó về. Lúc đó, bà đang khóc bù lu bù loa, nước mắt nước mũi rùng rùng. Thằng mận xấp vào, bà đẩy ra. Nó lại xấp vào, bà lại xô ra. Bà không chịu ôm nó. Bà bảo “Con xê ra. Để mẹ ôm ân nhân của nhà ta trước.”. Thế là bà cảm động ôm lấy tụi này, tất nhiên là ôm tôi chặt nhất. Hôm đó nếu tôi không kịp vùng ra thì đã ngạt thở rồi...

Tràng thao thao của Quý rờm kết thúc luôn câu chuyện ngày hôm đó. Vì khi mở mắt ra đã không thấy hai đứa bạn nó đâu hết.

Tụi Quý rờm tính giấu nhem chuyện thằng Lâm mê chơi game, định bụng sẽ từ từ nghĩ cách ”cứu” nó. Nhỏ Hạnh nghe ba nó nói có nhiều phụ huynh than vãn con cái vì mê chơi game mà lơ là học tập. Có đứa còn đánh cắp tiền của ba mẹ. Có đứa nợ đũa khắp nơi. Gần như mọi cảm đoán hay kiểm soát đều vô hiệu.

Ba ngày liên tiếp nhỏ Hạnh bóp trán tính tới tính lui, vẫn chưa nghĩ ra cách nào hiệu quả để giúp thằng Lâm. Nó biết khi bạn bè đã đam mê chuyện gì, mọi khuyên can chẳng có tác dụng, có khi còn sinh ra cãi vã, gấu ó, tệ hơn nữa là sau đó không thèm nhìn mặt nhau luôn. Trong những ngày đó, nhỏ Hạnh khổ sở thấy đầu óc nó bỗng nhiên giống một cái nhà kho trống rỗng, bao nhiêu sáng kiến bị ai dọn sạch sành sanh. Nhưng nó vẫn tin sớm muộn gì tụi nó cũng sẽ tìm ra cách.

Nhưng tụi Quý rờm tính vẫn không bằng ... thằng Lâm tính. Tụi nó định giữ bí mật giùm thằng Lâm, không ngờ chính thằng này làm cho mọi chuyện tung tóe ra.

Hôm trả bài tập kiểm tra môn sử, thầy Huấn phát ra cho cả lớp, chỉ riêng bài làm của Lâm là thầy giữ lại.

Thường, chỉ những bài làm xuất sắc mới được thầy cô giữ lại để đọc lên cho cả lớp nghe. Vì vậy, khi cuối cùng thầy gơ bài làm của thằng Lâm lên, hắng giọng nói với cả lớp “Thầy sẽ đọc cho các em nghe bài làm của em Lâm. Có lẽ đây là bài làm độc đáo nhất lớp. À không, phải nói là độc đáo nhất trường ta mới đúng!” thì tất cả cặp mắt đều quay nhìn Lâm, ngưỡng mộ. Thực ra, cũng có đứa nghi hoặc, vì Lâm là một trong bốn học sinh yếu nhất lớp 9A4 năm ngoái, đầu năm đến giờ ngồi học lại cứ gật gà gật gù, không có lý gì tự nhiên nó bỗng “giỏi” đột xuất như thế.

Ngay tổ trưởng Minh Vương cũng không tin được thằng tổ viên lèng èng của mình có ngày được biểu dương trước lớp, trông ngực cứ đập bình bình, hân hoan và bờ ngỡ.

Mấy chục cánh tay khoanh tròn trên bàn, mấy chục cặp mắt hau háu nhìn lên bảng, mấy chục bộ mặt đột nhiên nghiêm trang, cả lớp đang háo hức chờ nghe bài làm mẫu mực của Lâm.

Đây là bài kiểm tra một tiết, ôn lại “Chế độ phong kiến thời Tần, Hán”, đứa nào thuộc bài đều làm được. Nhưng bài của thằng Lâm rõ ràng là “độc đáo” hơn hẳn.

Thằng Lâm mở đầu một cách bình thường:

” Từ thời cổ đại, trên lưu vực Hoàng hà và sông trường Giang có nhiều quốc gia nhỏ của người Trung Quốc. Giữa các nước này thường xuyên xảy ra các cuộc xung đột thôn tính lẫn nhau.”

Nhưng đến đoạn sau thì cả lớp không nhịn được cười:

“Quân Tần trang bị vũ khí khủng hơn cả, ra trận là thắng tay đồ sát đối phương. Binh lính các nước khác mặc toàn đồ cùi bắp nên rốt cuộc đã bị quân Tần cho về thành dưỡng sức không còn một em. Vua Tần lên ngôi, tự xưng là bang chủ của thiên hạ đệ nhất bang, bắt đầu xây dựng bộ máy chính quyền bằng cách phong cấp cho các trưởng lão, hộ pháp và đường chủ...”

Một số đứa ngẩn tò te không hiểu thằng Lâm muốn nói gì, một số đứa khác ôm bụng cười nghiêng cười ngửa. Có đứa còn đập bàn thùng thùng khiến lớp học biến thành một cái chợ, huyên háo không thể tả.

Thầy Huấn nhướn cổ ra phía trước, nhìn chằm chằm thằng Lâm như thể thầy mới trông thấy nó lần đầu:

- Em làm bài hay em viết truyện võ hiệp vậy hả Lâm?

Thằng Lâm chết điếng tại chỗ, mặt đỏ tới mang tai. Thực ra có học hành gì đâu, bài sử hôm trước nó chỉ học thuộc mỗi câu đầu. Từ câu thứ hai trở đi, nó toàn chế ra.

- Em trả lời thầy đi chứ! - Thầy Huấn lại gục, ánh mắt vẫn bám cứng gương mặt ngượng ngập của đứa học trò.

Thầy gằn từng tiếng:

- “Khủng”, “cùi bắp”, “đồ sát” là gì thế? Lại còn về thành dưỡng sức nữa! Rồi cái gì là ‘thiên hạ đệ nhất bang’.

- Đó là ngôn ngữ trong game Giang Hồ Thánh Chiến đó thầy! - Thằng Gia Nghĩa ở tổ 1 bô bô - “Đồ khủng” là đồ xịn, còn “đồ cùi bắp” là đồ dỏm...

Thằng Mười ở tổ 3 sợ mất phần, vọt miệng:

- Còn “đồ sát” là giết, “về thành dưỡng sức” là “die”, à quên. Là chết đó thầy. Bạn Lâm chơi game nhiều qua bị nhiễm luôn rồi thầy ơi.

Tần hôm trước bị thằng Lâm kêu là “thằng ghê ngứa”, mối thù đó vẫn canh cánh trong lòng, nhân dịp này khoát trá oang oang:

- Bạn Lâm học hành như thế, thầy cho bạn Lâm “về thành dưỡng sức” luôn đi thầy!

Thầy Huấn nhìn Lâm, ngao ngán:

- Em có gì để nói không hở Lâm?

Nhưng thằng Lâm lúc này trông thảm hại như một con tàu bị đánh chìm. Cứ mỗi lần nó mấp máy môi là câu nói lại tuột khỏi miệng nó.

Lâm hoang mang đến mức không biết hướng suy nghĩ của mình vào đâu, mãi một lúc mới lắp bắp được vài ba tiếng, bụng chỉ mong buổi học sớm kết thúc hoặc có ai “đồ sát” mình quách đi cho rồi:

- Da... dạ... em... dạ...

5. Chương 05

Chương 5

Ngay sau tiết sử là giờ ra chơi.

Bữa nay, ban cán sự lớp 10A9 không ra ngoài như thường lệ. Một cuộc họp khẩn cấp diễn ra ở ngay góc phòng.

Vậy là rõ rồi nhé. -Lớp phó kỷ luật Minh Trung hăm hở lên tiếng. -Tụi mình phải báo cho thầy chủ nhiệm biết chuyện này. Nếu không, bạn Lâm sẽ học hành ngày càng tụt dốc.

-Ồ. -Lớp trưởng Xuyên Chi tặc lưỡi. - Nếu bạn Lâm cứ như thế này...

- Thứ hai tuần tới, đến giờ sinh hoạt chủ nhiệm...

Minh Trung đang hăng hái, nhỏ Hạnh đã nhẹ nhàng cắt ngang:

- Theo Hạnh, có lẽ chúng ta không nên cho thầy Phú biết vội.

- Tại sao lại không cho thầy biết? - Nhỏ Minh Trung cau mày - Trách nhiệm của ban cán sự lớp...

Một lần nữa nhỏ Hạnh không để Minh Trung nói hết câu:

Hạnh hiểu ý Minh Trung rồi. Nhưng Hạnh nghĩ trách nhiệm lớn nhất của ban cán sự lớp là giúp cho bạn Lâm thay đổi chứ không phải việc gì cũng báo cho giáo viên chủ nhiệm.

Minh Trung có cảm giác nhỏ Hạnh đang chống lại mình. Lòng tự ái bị tổn thương, nó đưa tay giật giật cổ áo như để cho dễ thở, giọng cố tỏ ra bình tĩnh nhưng ý tứ trong câu nói lại tố cáo ngược lại:

-Chẳng lẽ Hạnh cũng cho rằng mình...

Lớp trưởng Xuyên Chi vội vã lên tiếng, không muốn để lớp phó kỷ luật thốt ra những lời lẽ chắc là rất khó nghe với lớp phó học tập:

- Chúng ta không nên tranh cãi nữa. Trước hết, Hạnh cần trình bày kế hoạch cho mình và Minh Trung biết. Nếu không báo cho thầy chủ nhiệm thì chúng ta sẽ làm cách gì để giúp cho bạn Lâm?

- Hạnh chưa nghĩ ra. - Nhỏ Hạnh ấp úng.

Nhỏ Minh Trung nhún vai:

Nếu Hạnh chưa nghĩ ra thì báo cho thầy chủ nhiệm vẫn là cách tốt nhất.

Nhưng Hạnh hứa Hạnh sẽ nghĩ ra cách.

- Thôi được - Lớp trưởng Xuyên Chi nhân nhượng - Hạnh là lớp phó học tập, dĩ nhiên có trách nhiệm theo dõi và giúp đỡ bạn Lâm trong chuyện này.

Minh Trung khịt khịt mũi:

- Nhưng hạnh phải cho biết thời gian là bao lâu chứ?

Các bạn cho Hạnh một tháng. Nếu sau một tháng, thái độ học tập của bạn Lâm không có chuyển biến gì, chúng ta sẽ báo cho thầy Phú biết.

- Lâu quá - Nhỏ Xuyên Chi lắc đầu.

- Nửa tháng thôi - Minh Trung tiếp lời.

Lớp trưởng và lớp phó kỷ luật đã nói thế, lớp phó học tập chẳng còn cách nào khác là phải gật đầu:

- Được thôi. Nửa tháng.

Nhỏ hạnh thuật lại cuộc trao đổi trong ban cán sự lớp cho Quý ròm và Tiểu Long nghe, rồi nhún vai rầu rĩ:

Chưa lần nào Hạnh lúng túng như lần này.

Tiểu Long đưa tay quệt mũi:

-Ồ, tôi cũng không biết tụi mình sẽ làm gì trong nửa tháng đó.

- Tôi biết - Quý ròm đột ngột lên tiếng.

Cả hai đưa đầu chồm về phía thằng ròm, háo hức:

- Biết gì?

Quý ròm ấp úng:

- Để giải quyết chuyện thằng Lâm, có lẽ tôi phải đi gặp một người.

- Ai?

- Văn Châu.

Văn Châu là bạn thân của tụi Quý ròm.

Văn Châu là con gái nhưng trông nó ai cũng tưởng là con trai. Nó cắt tóc ngắn, quần sooc áo pull quanh năm, đá bóng cực giỏi, lăm đầu tiên gặp mặt, tụi Quý ròm cứ đoán già đoán non và cá với nhau xem nó là con trai hay con gái.

Văn Châu nhà giàu, biết xài computer từ rất sớm. Ngay từ năm lớp tám, tụi Quý ròm đã thấy nó xách tập đi học tin học ở các trung tâm dạy nghề. Hai năm trước, chính mắt tụi Quý ròm nhìn thấy Văn Châu chơi game FIFA 98 trên máy vi tính của nó, còn bày cho Quý ròm và Tiểu long chơi nữa.

Mấy hôm nay, cũng giống như nhỏ Hạnh, Quý ròm nghĩ đến móp cả trán về chuyện của thằng Lâm. Quý ròm thuận lợi hơn nhỏ Hạnh là nó có thể hình dung rõ mồn một cuộc trò chuyện hôm trước giữa Lâm và Quốc Ân trong đầu. Và tới tối hôm qua, nó chợt nảy ra một ý. Muốn thực hiện ý đó, phải đi kiếm Văn Châu.

Quý ròm mừng rơn khi nó vừa hỏi, Văn Châu đã gật đầu ngay:

- Giang Hồ Thanh Chiến hả? Biết chứ.

Văn Châu cười toe:

- Tôi là đại cao thủ trong game Giang Hồ Thánh Chiến mà. Nhưng gần đây thi thoảng tôi mới vô chơi. Bây giờ tôi khoái nhảy audition hơn.

- Bạn chỉ cho tôi chơi được không?

- Audition hả?

- Không. Giang Hồ Thánh Chiến.

- Dễ ợt hà.

Ba mẹ Văn Châu rất khó nên nó không dám rủ Quý ròm vào nhà. Hai đứa kéo nhau ra tiệm net.

Văn Châu khởi động trò chơi và Quý ròm ngồi bên cạnh thô lỗ mắt quan sát, vừa nghe bạn giảng giải.

Với bộ óc siêu thông minh. Quý ròm chỉ cần mười phút là nắm bắt được luật chơi. Tới phút thứ mười một, Văn Châu để mặc Quý ròm tự mày mò và "qua lại giang hồ" một mình.

Nhân vật của Văn Châu có tên ngộ nghĩnh là Hết Tiền Đại Hiệp, một đại cao thủ võ nghệ phi thường. Quý ròm thử đánh nhau với các nhân vật giang hồ khác, Hết Tiền Đại Hiệp toàn thắng dễ dàng.

- Hết Tiền Đại Hiệp trang bị toàn đồ khủng không đó - Văn Châu khoe - Đẳng cấp rất cao, hiện đứng trong top hai mươi cao thủ hàng đầu. Nếu tôi siêng chơi, bây giờ chắc nó đã nằm trong top mười rồi.

Nhớ đến cây Tổ tâm tử kim đao thằng Quốc Ân nói bữa trước, Quý ròm buột miệng hỏi:

- Trang bị toàn đồ khủng chắc bạn tốn lắm tiền?

- Dĩ nhiên rồi. - Văn Châu nhún vai - Đi giết mấy con quái vật đầu sỏ vẫn lượm được đồ khủng nhưng vất vả và mất thì giờ lắm. Bỏ tiền ra mua quách cho khỏe.

- Thế bạn chơi game không bị ảnh hưởng gì đến chuyện học tập à? - Quý ròm tò mò.

- Có chứ, nhưng không đáng kể. Lúc đầu tôi tốn nhiều thì giờ. Nhưng về sau, tôi chơi bằng chương trình tự động.

Văn Châu vỗ vai Quý ròm, mỉm cười:

- Nhưng quan trọng là tôi bỏ tiền ra mua tất cả các loại thần dược và thực phẩm đặc biệt trong game. Ăn mấy thứ này vào, lên cấp nhanh lắm.

Quý ròm không cần hỏi tiếp, cũng biết Văn Châu đầu tư cho Hết Tiền Đại Hiệp cỡ vài chục triệu là ít (hèn gì nó than là “hết tiền”). Chỉ có “đại gia” cỡ Văn Châu mới chơi kiểu đó nổi. Con nhà Lâm mà nổi máu đua đòi, chỉ có khóc.

Thấy bạn có vẻ thích thú, Văn Châu hào phóng:

- Quý thích thì lấy con hết tiền đại hiệp mà chơi.

- Không. - Quý ròm liếm môi - Tôi thích đóng vai một nữ cao thủ hơn.

- Nữ cũng có. Tôi chơi tới ba nhân vật lận mà.

Văn Châu gạt đầu dễ dãi. Nó cầm “con chuột” bấm tanh tách rồi cầm cúi gõ lóc cóc một hồi, trên màn hình lập tức xuất hiện một nữ cao thủ mặt mày xinh đẹp, mặc quần áo lụa trắng thêu diềm xanh, thóc thắt thành hai cái bím thả lúc lắc trên vai, trông đáng yêu không thể tả, ngay cả cái tên cũng không có vẻ gì đàng đàng sát khí kiểu Nữ Thần Băng Giá hay Bạch Điện Ma Nữ,

Cái tên của nhân vật vừa hiện ra nghe rất mỹ miều: Mai Giáng Tuyết.

Mai Giang Tuyết là cao thủ phái Cổ Mộ, hiện đang đứng thứ hai mươi sáu trong giang hồ. “Nàng” đang cài thất lưng thanh Lãng nguyệt tu la kiếm, mỗi lần tuốt ra khỏi vỏ kiếm, kiếm khí tỏa màu xanh lạnh buốt. Quý ròm tuy lần đầu tiếp xúc với trò chơi này, nhưng đọc thông tin về thanh kiếm Lãng nguyệt tu la: “Tốc độ xuất chiêu tăng gấp đôi”, đã biết ngay đây là thanh báu kiếm mà bao khách giang hồ hằng mong ước.

Văn Châu nhìn chằm chằm Quý ròm:

- Sao? Mai Giáng Tuyết được không?

- Quá tốt! Quý ròm hân hoan đáp - Bạn cho tôi mượn con này nhé.

Quý muốn chơi bao lâu tùy thích.

- A, -Quý ròm chợt nhớ một chuyện quan trọng - Mai Giáng Tuyết đã lập gia đình chưa?

- Chưa - Văn Châu lắc đầu - Quý bấm vào lý lịch nhân vật sẽ biết. Nó vẫn còn độc thân.

Đang nói, Văn Châu bỗng nhìn sững Quý ròm. Nó hỏi như bị sock:

- Ủa, bộ Quý tính gả chồng cho nó hay sao?

Cái cách Văn Châu nhìn Quý ròm như thể thằng này sắp làm chuyện gì mờ ám khiến Quý ròm nhột nhạt kinh khủng.

- Không có đâu! - Quý ròm vội vàng trấn an bạn - Bạn yên tâm đi! Tôi chỉ hỏi cho biết vậy thôi.

Văn Châu không thắc mắc nữa nhưng nhìn đôi mắt nó, Quý ròm thấy rõ bao nghi ngờ đang gợn lên lẫn lẫn trong đó.

Nhưng Quý ròm mặc kệ. Nó thấy không cần phải giải thích. Nó đang vội đi.

Quý ròm cũng chẳng đi đến chỗ nào xa lạ. Nó đạp xe một quãng, rồi chui vào một tiệm net khác gần nhà.

Quý ròm ngồi lì trong tiệm net gần suốt cả buổi chiều, chỉ để luyện thuần thục trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến.

Cho đến khi rời khỏi cửa tiệm, nó đã biết muốn đánh nhau cho giỏi phải như thế nào, muốn trò chuyện hoặc trao đổi mua bán với các nhân vật trong game phải làm sao, và bao nhiêu là thứ khác nữa.

Và nó thở dài rút ra kết luận: Trò Giang Hồ Thánh Chiến hấp dẫn thế này, hèn gì thằng Lâm ham chơi đến nỗi quên cả bài vở!

6. Chương 06

Chương 6

Thằng Lâm bữa nay buồn bực quá. Vừa buồn bực vừa lo. Chuyện nó mê chơi game bất ngờ bị lộ ra trong tiết sử của thầy Huấn làm bụng nó nơm nớp từ mấy hôm nay. Chơi game thì không có gì... tội lỗi, thiếu gì đứa chơi game, nhưng mê chơi đến mức “tương” cả ngôn ngữ của game vào bài làm thì đúng là tai họa. Lâm đâu có muốn thế. Chẳng qua hôm đó nó không thuộc bài, đầu óc lại mơ mơ màng màng vì thiếu ngủ, thế là nó viết miến man cứ như người mộng du. Nói chính xác thì không phải thằng Lâm viết. Mất nhắm mắt mở có lẽ nó đã để cho... Kẻ Thần Bí viết giùm nó. Cho nên văn phong của bài làm mới sặc mùi giang hồ đến vậy.

Lâm ngồi nhìn trừng trừng vô màn hình trước mặt nhưng đầu óc lại nghĩ ngợi tộn tộn. Nó đang giận mình quá. Chuyện vỡ lở ra thế này, thế nào con nhỏ “cừu nhân” Minh Trung kia cũng tố cáo với thầy Phú. Bây giờ thì chắc mấy đứa trong ban cán sự lớp đã biết tổng lý do tại sao thỉnh thoảng mình cúp tiết hay thường xuyên ngủ gục trong lớp rồi! Lâm thắc thỏm nghĩ, cảm thấy đầu óc đang vón cục lại vì lo lắng. Cũng may là ba mẹ mình chưa hay niết gì. Nhớ lại chuyện xảy ra cách đây hai ngày, Lâm vẫn còn toát mồ hôi lạnh.

Tối hôm đó, nhà nó ăn cơm trễ. Chờ hoài không thấy nó lên mang, một ông bạn giang hồ từ Cà Mau gọi lên giục nó đi đâu vô dài.

Mẹ nó nhắc máy:

- A lô!

- Dạ, cho tôi gặp Kẻ Thần Bí.

Mẹ nó sững sốt:

- Kẻ thần bí là ai? Nhà này đảng hoàng không có ai thần bí hết á.

- Có mà. Chính kẻ thần bí đã cho tôi số điện thoại này!

Nghe vậy, mẹ nó hoang mang quá:

- Xin lỗi, anh là ai?

- Dạ, cứ nói có Bàn Tay Máu ở Cà Mau kiếm là Kẻ thần Bí biết liền.

Lúc đó, nếu không kịp bám cạnh bàn chắc mẹ thằng Lâm đã khụy chân xuống. Lâm ngồi đàn bàn ăn, nghe mẹ nó nói tới câu thứ hai, đã biết có “bằng hữu vô lâm” tìm mình. Nó quýnh quít phóng lại chỗ giá đỡ điện thoại, kịp giữ lưng mẹ nó, rồi rít:

bạn con tìm con đó.

Mẹ nó ôm ngực:

- Bạn con tên gì nghe rùng rợn vậy. Nghe cứ như xã hội đen. CỜn con nữa, con thành kẻ thần bí hồi nào vậy?

Lâm đón lấy ống nghe từ tay mẹ nó, đầu quay như chong chóng để nghĩ cách nói dối:

- Ờ... à... đó là mật hiệu của tụi con. Thằng bạn vừa rồi và thằng Quốc Ân là hai đứa ham học nhất. Khi nào nghe có “Bàn tay máu ở Cà Mau” hoặc bộ xương khô ở Sa Đéc tìm kẻ thần bí là hai biết hai đứa đó tìm con để... trao đổi bài vở.

Thấy mẹ nó, cả ba nó đang ngồi nhai cơm đẳng bàn, nhìn nó bằng ánh mắt bán tín bán nghi, Lâm đành hét to vô ông nói:

- Alô, Bàn Tay Máu hả? Bài tập hình học đó giải như thế nào?

Tiếng Bàn Tay Máu kinh ngạc bên kia đường dây:

- Em nói lung tung gì vậy? Anh đây! Sao giờ này vẫn chưa thấy em trong game?

Lâm lại hét ầm:

- Giải gần xong rồi hả? Khi nào gần xong nói cho tao biết với nhé.

Liền sau đó, Lâm hạ giọng vo ve:

- Chờ em chút. Ăn cơm xong, em vô liền.

- Lẹ lên. Còn mười phút nữa thôi đó.

Lâm lại quátá vô ông:

- Tao cũng giải xong rồi. Chỉ chờ coi cách giải của mày có giống cách giải của tao không thôi.

Trước khi cúp máy, Lâm kịp chuyển sang rù rì:

- Xin lỗi anh nhé. Tại mẹ em đang đứng kế bên.

Lâm đóng kịch siêu thế, vẫn bị mẹ nó rầy:

- Mật hiệu với chẳng mật hiệu, toàn những trò khi.

Lâm vờ giận dỗi:

- Nếu không làm thế, làm sao con biết đứa nào gọi con. Tụi nó toàn rủ đi chơi long nhong!

- Nhưng thiếu gì tên không đặt, sao cứ phải đặt mấy cái tên gớm ghiếc như Kẻ Thần Bí, Bàn Tay Máu với Bộ Xương Khô?

- Tuy bị mẹ trách, mặt Lâm vẫn tươi hơn hớn. Nó biết như vậy là thoát nạn.

Nhưng rốt cuộc, Lâm chỉ thoát nạn ở nhà. Ở trường, tai họa vừa rơi trúng đầu nó cách đây ba ngày, lúc cả lớp cười bò khi biết nó tự tiện phong cho Tần Thủy Hoàng chức bang chủ thiên hạ đệ nhất bang. Kỳ này chắc tiêu rồi! Lâm lau mồ hôi, tay rê con trỏ đến logo của trò Giang Hồ Thánh Chiến trên màn hình, uể oải bấm vô đó.

Lâm đang chán.

Chán cả ngoài đời lẫn trong game.

Gần đây Kẻ Thần Bí của nó đi đến đâu cũng bị kẻ thù vây quanh đánh tới tấp, ngày nào cũng về thành dưỡng sức mấy chục lần.

Lúc này, Lâm trong vai Kẻ Thần Bí đang rảo ngựa dọc thành Tô Châu, thả nước kiệu lóc cóc qua trước cửa hiệu tạp hóa duy nhất trong thành, rẽ trái, ngang qua tiệm vũ khí và sông bạc rồi ghì cương trước hiệu thuốc để mua mấy bịch máu và các loại dược phẩm có tác dụng phục hồi công lực. Nó chuẩn bị lên núi Vũ Di làm nhiệm vụ môn phái.

Nhét các thứ đầy hành trang, Kẻ Thần Bí cưỡi ngựa ra cửa nam, phi nhanh về hướng Tây Hồ. Vượt khỏi Tây Hồ vài chục dặm là đến núi Vũ Di, nếu cho ngựa phi nước đại nó sẽ tới được chân núi trước khi chiều xuống.

Núi Vũ Di sơn lam chướng khí dày đặc, đứng dưới chân núi ngó lên chỉ thấy mây phủ mịt mù. Trên đỉnh núi Vũ Di là Loạn Thạch Động quái vật đầy rẫy. Theo mệnh lệnh của môn chủ Hắc Long Môn, hôm nay kẻ thần bí phải vào Loạn Thạch Động diệt tên quái vật đầu sở để lấy lại tấm ngọc bàn của bản môn bị thất lạc hai trăm năm nay.

Bọn quái vật này rất hung hãn nhưng Lâm không ngần. Nó chỉ nán bọn khách giang hồ xuôi ngược dọc đường, trong đó có không ít kẻ thù của nó. Cừu nhân của nó cũng đi làm nhiệm vụ như nó, nhưng nếu nhắc thấy Kẻ Thần Bí, bọn chúng chẳng thêm đếm xỉa gì đến nhiệm vụ đang làm, cứ bám bổ nhảy xổ vào nó, kẻ có kiếm dùng kiếm kẻ có đao dùng đao, thi nhau chém xả lên đầu lên cổ nó như mưa.

Thực ra Lâm dạo này không đủ gan đi làm nhiệm vụ một mình. Bao giờ nó cùn đi rủ Gặp Là Giết hoặc Đại Hoàng Đế đi cùng. Nhưng hôm nay, kêu réo cả buổi vẫn chẳng thấy hai chiến hữu lên tiếng, nó đành phải một mình một ngựa nơm nớp chạy lên núi Vũ Di.

Lâm vừa phi ngựa khỏi tây hồ một quãng, đang mừng thầm vì này giờ chưa đụng đầu một kẻ thù nào, bỗng từ bên cánh rừng mé trái, một bóng ngựa bất thần vọt ra.

Lâm rụng rời khi nhận ra đó là Lữ Khách Vô Tình, một đại cao thủ của Thiên Vương Bang. Thằng này đang sở hữu cây "Đại lục phá thiên chùy", có sức công phá khủng khiếp. Kẻ Thần Bí bị chết dưới cây chùy này không biết bao nhiêu lần.

Lâm nghe trống ngực đập bình bình, chưa biết nên đứng lại đánh hay chuồn quách, đã nghe một làn gió lạnh ở phía sau chụp tới. Nó hoảng vía giật cương phi ngựa qua một bên, vừa kịp tránh làn kiếm khí của Tiểu Sát Tinh vừa lướt ngang qua cổ họng.

Hóa ra hai thằng này theo mình từ này giờ! Lâm giờ đao đánh trả vừa run thầm trong bụng. Một chọi một với Lữ Khách Vô Tình hay Tiểu Sát Tinh, Lâm tuy đánh không lại nhưng cũng cầm cự được một lúc lâu. Đằng này, một mình nó phải quần nhau với hai kẻ thù cùng lúc, Lâm một muốn xịt khói đằng tai, lo lắng biết mình sắp về thành dưỡng sức tới nơi.

Đang kúc đó, Lâm bỗng thấy màn hình góc trái nhấp nháy hàng chữ:

- Thần Bí huynh ơi, lên núi Trường Bạch đi đường nào vậy?

Người hỏi tên lạ hoắc: Mai Giáng Tuyết. Con nhỏ nào vậy ta? Lâm ngạc nhiên. Nhưng Lữ Khách Vô Tình và Tiểu Sát Tinh đánh rất quá, nó chẳng còn thì giờ nghĩ ngợi. Nó dạt ngựa qua một bên, tay gõ phím lia lại:

- Lát chỉ cho! Bây giờ lên núi Vũ Di cứu bồ đi. Huynh đang bị vây đánh sắp chết rồi nè.

Mai Giáng Tuyết nhiệt tình:

- Huynh đang ở đâu? Cho tọa độ đi! Muội tới liền.

- 126/304.

Lâm túng quá cầu cứu bồ, chứ bụng không tin con nhỏ lạ hoắc lạ hươ kia chịu cất ông chạy tuốt lên núi Vũ Di để giúp một kẻ lạ hươ lạ hoắc. Đó là chưa kể con nhỏ dẫn xác lên, biết đâu chưa kịp đánh chiêu nào đã lăn đùng ra chết.

Lâm gõ thì Lữ Khách Vô Tình cũng gõ:

- Kêu viện binh hử, cu? Chấp chú mày kêu cả nhà lên đó!

Tiểu Sát Tinh cười he he:

- He he! Bữa nay thằng Đại Hoàng Đế với thằng Gặp Là Giết trốn biệt rồi hử?

Ba cao thủ vừa nói vừa đánh loạn xạ ngẫu. Chừng một chặp, Lâm nhắc thấy một bóng người một bóng người từ phía tây hồ phi tới như tên bắn:

Đúng là Mai Giáng Tuyết.

Mai Giáng Tuyết tới nơi, chừa vào cuộc ngay, vẫn ngồi yên trên lưng ngựa quan sát.

Tiểu Sát Tinh cười nhạo:

- Tưởng chú mày gọi ai, hóa ra là một con nhóc hỉ mũi chưa sạch. Ha ha...

Tiểu Sát Tinh chưa dứt tràng cười, Lữ Khách Vô Tình đã la hoảng:

- Chết rồi! Lãnh nguyệt tu la kiếm! Chạy mau.

Vừa dứt lời, Lữ Khách Vô Tình đã quát ngựa phi như gió. Tiểu Sát Tinh chậm chân, Mai Giang Tuyết vùng kiếm lên, cả người lẫn ngựa của nó lảo đảo quay ra đất.

Cao thủ hạng nhất của kiếm phái Cổ Mộ có tuyệt chiêu Truy Phong Vô Ảnh, khi đánh ra ít người thoát chết. Đã vậy, Mai Giang Tuyết lại cầm trong tay thanh Lãnh nguyệt tu la kiếm, giúp cho chiêu thức này tăng độ sát thương lên tới mức khủng khiếp.

Lâm chưa hết bàng hoàng trước diễn biến đột ngột vừa rồi. Nó ngồi đực ra trước màn hình, ánh mắt đi qua đi lại giữa Mai Giáng Tuyết và thi thể của Tiểu Sát Tinh vẫn nằm phơi trên cỏ.

Mãi một lúc, nó chậm chậm giục ngựa tới trước mặt ân nhân:

- Cảm ơn muội, muội tốt ghê.

- Có gì đâu, bọn chúng cạy đông hiếp yếu làm muội ngứa mắt quá.

Mai Giáng Tuyết noi vậy, chẳng khác nào chê Kẻ Thần Bí trời gà không chặt. Nhưng Lâm không giận. Nó rẽ chuốt nhẵn vào bản lý lịch của Mai Giáng Tuyết, khiếp đảm khi thấy con nhỏ này xếp hạng hai mươi sáu, trong khi Kẻ Thần Bí của nó "cày" mấy tháng trời chỉ mới mon men tới hạng 978. Mai Giáng Tuyết trang bị toàn đồ xịn, thanh Lãnh nguyệt tu la của nó có lẽ là thanh kiếm "khủng" nhất hiện nay trên giang hồ. Nhưng Lâm mừng nhất là phát hiện ra Mai Giáng Tuyết vẫn ...chưa có chồng.

Nhưng Lâm giấu nhem "ý đồ đen tối" của mình, chỉ trầm trồ:

- Hóa ra muội là đại cao thủ phái Cổ Mộ. Phải chi huynh có được một nửa võ công của muội.

Mai Giáng Tuyết khiêm tốn:

- Muội chơi game trước huynh thì võ công cao hơn huynh chứ có gì đâu!

- Huynh đi đâu đây?

- Huynh định lên Loạn Thạch Động làm nhiệm vụ. Còn muội?

- Muội đang rảnh rỗi. Để muội đi theo giúp huynh một tay.

Mai Giang Tuyết làm thằng Lâm cảm động quá. Trước đây nó vẫn nghe người ta đồn "giang hồ hiểm ác" (mà nó cũng thấy đúng như vậy), không ngờ hôm nay nó gặp một bậc nữ nhi anh hùng có tấm lòng hào hiệp không để đâu cho hết.

Dĩ nhiên Lâm không thể ngờ Mai Giáng Tuyết chính là Quý Ròm.

Hôm đó, sau khi ngồi chết dí ở tiệm net mấy tiếng đồng hồ để làm quen với trò Giang Hồ Thánh Chiến, Quý Ròm mới sực nhớ ra nó chưa biết nhân vật của thằng Lâm tên gì. Biết tên thì nó mới làm quen được. Biết tên, nó có thể tới gặp nhân vật Bá Hiệu Sinh trong game, trả vài ngàn lượng để hỏi tung tích, hoặc nó có thể gửi một mẫu tin nhắn tới nhân vật mà nó muốn liên hệ.

Quý Ròm đành phải gặp thằng Qưới Lương để hỏi thằng Quốc Ân, với lý do hết sức ba xạo "năm ngoái nó thiếu tao mấy trăm ngàn chưa trả".

Lúc Quý Ròm tới, Quốc Ân không có nhà. Em thằng Quốc Ân dẫn Quý Ròm ra cửa, chỉ tay vào tiệm nét đằng góc phố. "Ảnh đang chơi game đằng kia kia!"

Quốc Ân ngồi quay lưng ra cửa nên không thấy Quý Ròm lò dò đi vô. Quý Ròm cũng chẳng buồn gọi, nó đứng phía sau lẳng lặng xem thằng này đánh nhau trên màn hình. Quả nhiên, Quốc Ân đang chơi game Giang Hồ Thánh Chiến.

Lúc Quý Ròm tới, Kẻ Thần Bí và Gặp Là Giết đang hợp sức đánh bọn quái vật trên núi Trường Bạch. Bọn quái có cái tên hết sức rùng rợn: Đoạt Mệnh Sơn Quái, cứ chết hết đám này lại hiện ra đám khác, Gặp Là Giết và Kẻ Thần Bí giết mãi cả tay.

Chỉ lướt mắt qua, Quý ròm đã biết ngay Gặp Là Giết là nhân vật của thằng Quốc Ân. Như vậy, Kẻ Thần Bí chắc là thằng Lâm rồi! Quý ròm thầm đoán và đến khi hai thằng này tán gẫu với nhau trên màn hình thì điều đó đã không còn là suy đoán nữa.

Kẻ Thần Bí: “Bọn nó biết tao cúp tiết để chơi game rồi!”

Gặp Là Giết: “Tụi nào?”

Kẻ Thần Bí: “Tụi trong lớp.”

Gặp Là Giết: ” Sao tụi nó biết được?”

Kẻ Thần Bí: ” Tao làm bài sử...”

Để mặc hai đứa trò chuyện, Quý ròm nhón gót quay ra cửa . Nó không muốn thằng Quốc Ân nhìn thấy nó. Kế hoạch của nó càng bí mật càng tốt.

Tất nhiên, thằng Lâm có “tài thánh” mới hòng biết được âm mưu của Quý ròm. Hơn nữa, bất ngờ vớ được “người trong mộng”, Lâm sung sướng quá nên không buồn tự hỏi vì đâu Mai Giáng Tuyết biết tên mình. Nó cũng chẳng buồn tự hỏi tại sao Mai Giáng Tuyết, cao thủ xếp thứ hai mươi sáu trên giang hồ, lại không biết đường lên núi Trường Bạch. Trong đầu nó lúc này chỉ ngự trị duy nhất một ý nghĩ: “Nếu mình hỏi cưới con nhỏ này làm vợ hồng biết nó có đồng ý không há?”

Nhờ có Mai Giáng Tuyết, hôm đó Kẻ Thần Bí hoàn thành nhiệm vụ môn chủ Hắc Long Môn giao phó một cách dễ dàng.

Lúc hai đứa đẹp xong bọn quái vật, cùng nhau ruỗi ngựa xuống núi, vừa đi vừa trò chuyện không ngớt thì tình cảm hai bên đã thân mật lắm rồi.

Lông tay cương sấn vai cùng người đẹp giữa khung cảnh hữu tình, hình ảnh ấy gieo vào đầu Lâm cái ý nghĩ rằng tụi nó sắp thành hôn với nhau đến nơi rồi. Ý nghĩ đó cứ lớn vồn trong tâm trí khiến nó thấp thỏm, rồi đột nhiên nó bất gặp mình đang đối diện với cảm giác nghi ngờ: Mai Giáng Tuyết thực sự là con trai hay con gái nhỉ? Và hồng biết nó bao nhiêu tuổi?

Lâm tên tò nhớ lại lần nó cùng một cao thủ phái Thiếu Lâm có cái tên rất khiếp là Hận Kẻ Bạc Tình đi đấu võ đài.

Suốt nửa tháng trời, hai bên cứ “huynh huynh, đệ đệ”, rất ra tác phong con nhà võ. Hận Kẻ Bạc Tình võ công và thứ hạng đều cao hơn Kẻ Thần Bí nên Lâm rất kính nể. Lâm đoán nhân vật này ở ngoài đời chắc tuổi tác cũng gần ba mươi như Bàn Tay Máu, chủ một tiệm vải ở Cà Mau, và anh ta chắc đang thất tình nên khi chơi game mới xuất giá làm môn hạ phái Thiếu Lâm và đặt cái tên nghe phát rét như vậy.

Hận Kẻ Bạc Tình võ nghệ hơn người nhưng có cái dở là hay thất hẹn. Đấu võ đài một tuần thì Hận Kẻ Bạc Tình vắng mặt hết ba ngày. Lâm mấy lần vô game đợi Hận Kẻ Bạc Tình đến dài cổ đã bắt đầu bực mình.

Có lần không nhịn được, nó giận dỗi gõ phím hỏi:

- Tối hôm qua sao huynh không vô game, làm đệ đợi mãi? Huynh kẹt công chuyện à?

- Đâu có.

- Hay huynh đi chơi với bạn gái?

- Huynh đừng nói đùa, tội nghiệp đệ. Đệ làm gì có bạn gái.

Lâm thắc mắc quá:

- Thế tối hôm qua, huynh làm gì mà không chơi game?

- Tại tối hôm qua thân mẫu của đệ không có nhà.

- À, đệ hiểu rồi. tức là huynh phải trông nhà?

- Không phải. Thân mẫu đệ đi vắng thì đệ không có tiền để ra tiệm net. Mọi hôm đệ vẫn xin tiền thân mẫu đệ mà.

- Cái gì? - Lâm giật mình - Chơi game chỉ tốn ba ngàn đồng một giờ chứ mấy.
- Ba ngàn đồng đệ cũng không có. Có lần đệ mê chơi quá, ăn cắp tiền của thân mẫu, thân mẫu đệ biết được, đánh đệ tề ra quần luôn.
- Tới đây thì Lâm bắt đầu ngờ ngợ:
- Xin thứ lỗi cho đệ tội bất kính. Huynh có thể cho đệ biết năm nay huynh niên kỷ được bao nhiêu rồi không?
- Niên kỷ là gì?
- Là tuổi đó.
- Đệ còn nhỏ lắm. Năm nay đệ mới có mười tuổi à.

Bữa đó, suýt chút nữa Lâm ngất xỉu. Hóa ra lâu nay nó cứ “một điều huynh, hai điều huynh”, lúc nào cũng ra văng vào dạ với một thằng nhóc mới biết mặc quần.

Lâm nổi khùng:

- Mày mới tí tuổi đầu sao đặt cái tên gì nghe điếc con ráy vậy, cu?

Hận Kẻ bạc tình hồn nhiên:

- Cái tên này đệ đâu có đặt. Ông chủ tiệm net đặt giùm cho đệ đó.

Bây giờ nhớ lại chuyện cũ, Lâm vẫn còn dở cười dở mếu. Nó liếc sang Mai Giáng Tuyết, rất muốn hỏi “Muội nói thật cho huynh biết đi, muội là con trai hay con gái vậy?”, nhưng nó ngần ngừ một thoáng rồi quyết định làm thinh. Nó thấy hỏi như vậy thì bất lịch sự quá, nhất là đối với ân nhân của mình.

- Muội chơi game lâu chưa? - Cuối cùng thì Lâm cũng hỏi, nhưng hỏi lảng nhách.
- Gần ba năm rồi. Còn huynh?
- Huynh mới chơi chừng ba tháng nay.
- Chơi ba tháng mà đạt tới trình độ như huynh là giỏi rồi.

Lâm ngập ngừng thăm dò:

- Muội chắc còn đang đi học?
- Ừ. Năm nay muội mới vô lớp mười.
- Ừa. - Lâm reo lên - Huynh cũng mới vô lớp mười. Muội học trường nào?

Quý ròm cố nghĩ ra một cái trường xa thiệt xa để thằng Lâm hết đường mò tới thăm dò hư thực:

- Trường Nguyễn Hữu Huân.

Quả nhiên, Lâm ỉu xìu:

- Trường này ở Thủ Đức phải không?
- Ờ.

- Xa quá há. Nếu trường muội gần đây thì hôm nào rảnh rồi huynh ghé qua chơi.

Mai Giáng Tuyết ồm ờ:

- Có duyên thì thế nào cũng gặp mà.

Lâm không biết Quý ròm cố tình đưa đẩy. Nó khoái trá, suýt chút nữa mở miệng cầu hôn, may mà đến phút chót nó kịp lại kịp.

- Muội hay chơi game ngày nào?

Thỉnh thoảng. Một tuần muội chơi ba, bốn ngày.

- Khi nào muội vô game , muội nhớ báo tin cho huynh nhé.

- Ồ. Muội sẽ nhắn.

- Huynh nhiều kẻ thù quá. - Lâm than thở - Đứa nào võ nghệ cũng cao hơn huynh.

- Cái giọng của thằng Lâm rõ là cái giọng muốn nhờ vả. Mai Giáng Tuyết hào hiệp:

- Huynh đừng lo. Mai một muội sẽ luôn ở bên cạnh huynh. Sẽ không ai dám hiếp đáp huynh nữa đâu.

Mai Giáng Tuyết nói như thể nó là đàn ông vai năm tấc rộng còn Kẻ Thần Bí chỉ là phụ nữ chân yếu tay mềm . Nhưng chuyện ngược đời đó chẳng khiến Lâm mắc cỡ tí ti. Đối với nó, Mai Giáng Tuyết là một đại cao thủ, người đang sở hữu thanh Lãnh nguyệt tu la kiếm độc nhất vô nhị trong giang hồ. Chưa kể, Mai Giáng Tuyết dù sao cũng là... vợ sắp cưới của nó. Lâm hân hoan nghĩ. Và rưng rưng:

- Muội tốt với huynh quá.

- Huynh đừng bận tâm. Muội giúp huynh bây giờ thì mai một huynh giúp lại muội chứ có gì đâu.

Lâm ai oán:

- Võ công muội như thế , cần gì tới huynh.

- Cần chứ. Ngày một muội phải...

Lâm sốt sắng:

- Cần gì muội cứ nói!

- Huynh biết cách tính vận tốc không?

Biết chứ. Huynh nghiên cứu về chuyện này kỹ lắm. - Lâm hứng chí thao thao - Này nhé, muốn tính tốc độ xuất chiêu, phải dựa trên cột mốc sau: 17% - 31% - 43% - 55% - 72% - 89% - 130%. Như vậy mốc tối thiểu là 17%, nếu cao thủ võ lâm không có chiêu thức gia tăng tốc độ xuất chiêu thì cầm cây kiếm cộng thêm 10% tốc độ xuất chiêu cũng không thể phát huy tác dụng. Ví dụ muội sử dụng chiêu thức gia tăng tốc độ xuất chiêu 20%...

- Muội không hỏi chuyện đó.

Mai Giáng Tuyết cắt ngang làm Lâm cụt hứng:

- Ủa, chứ muội hỏi chuyện gì?

- Muội hỏi cách tính vận tốc trong môn vật lý lớp mười kìa. Ngày một muội phải làm bài kiểm tra rồi.

- Vậy hả? - Lâm ngẩn tò te, nghe mờ mờ hồ hồ lăm lăm trên trán.

- Ừ. Huynh giải giùm muội bài tập số 5, số 7 và số 8 ở trang 38 trong sách vật lý được không?

- Được chứ. - Lâm kêu “được” mà miệng nó méu xệch.

Quý ròm chơi ác:

- Vậy huynh giải ngay bây giờ giùm muội đi.

Lâm xanh mặt:

- Ngay bây giờ thì không được. Huynh phải đi ăn giỗ rồi.

Quý ròm biết tổng là thằng Lâm bịa. Nhưng Mai Giáng Tuyết của nó vẫn ra vẻ ngây thơ:

- Vậy chừng nào huynh mới giải giùm muội?

- Lâm đáp, cực chẳng đã:

- Chiều mai.

- Cũng giờ này hả huynh?

- Ồ, cũng giờ này.

- Cảm ơn huynh trước nhé. Huynh tốt ghê.

Lâm tắt máy, ngã lưng trên ghế, tay chân xụi lơ như kẻ chết rồi. Được người đẹp khen “tốt ghê” mà mồ hôi trên trán nó cứ chảy ròng ròng.

7. Chương 07

Chương 7

Lâm không ngờ nó rơi vào tình huống éo le như vậy.

Tưởng kết thân được một đại cao thủ cỡ Mai Giáng Tuyết, đời nó từ nay sẽ lên hương, nhưng lên đâu chưa thấy, ba bài tập vật lý giống như ba tảng đá đang kéo chân nó xuống hố. Lúc này ánh mắt nó nhìn chiếc máy vi tính trông rất giống với cái cách người ta đang nhìn một cái bẫy nguy hiểm. Tất nhiên Lâm không tìm được lý do để thù ghét con nhỏ Mai Giáng Tuyết nhưng từ lúc đó cho đến khi nó dựng được nó lên khỏi ghế bằng một nỗ lực phi thường, thực sự thì nó đặc không nghĩ đến việc hỏi cưới “con nhỏ ham học” này thêm một lần nào nữa.

Lâm lết ra khỏi nhà, rọi ánh mắt khắp bốn phía để cầu mong một phép màu nào đó xảy ra nhưng hôm nay có vẻ không phải là một ngày đặc biệt cho lắm nên mười phút sau Lâm vẫn bắt gặp mình lọc cọc đạp xe ngoài đường, đầu vẫn chưa nghĩ ra được cách nào thoát hiểm. Nếu Lâm học hành đàng hoàng, chưa chắc nó đã giải được bài toán Mai Giáng Tuyết nhờ nó, huống hồ từ đầu năm đến giờ nó cứ lẩn lộn lung tung giữa lớp học và phòng ngủ đến mức hôm trước thằng Tân còn làm bộ ngạc nhiên “Ủa, sao đi học mà mày không mang theo mền gối hờ Lâm?”.

Lâm cảm cúi đầu, không biết mình đi đâu. Nó đi, đi mãi, đầu óc trống rỗng. Chốc sau, nó ngạc nhiên thgáy mình đang dừng xe trước chân cầu thang dẫn lên nhà nhỏ Hạnh.

Cách đây hai năm, hồi còn học lớp tám, có lần “thi sỹ Hoàng Hôn” Lâm thi phổ thơ với “thi sỹ Bình Minh” Quý ròm. Lần đó, Lâm buộc phải chạy tới cầu cứu “nhà thông thái” Hạnh. Có lẽ chính sự nhiệt tình và thái độ thân thiện của nhỏ Hạnh đã khiến đôi chân nó tự nhiên đạp tới đây, hoàn toàn không chủ định.

Nhỏ hạnh dĩ nhiên đã được Quý ròm thông báo về cuộc gặp gỡ vừa xảy ra giữa Kẻ Thần Bí và Mai Giáng Tuyết trên núi Vũ Di. Nhưng khi thấy Lâm bấm chuông cửa, nó vẫn gãi bộ kinh ngạc.

- Ủa, lâm đi đâu đây?

Chợt thấy hỏi như vậy không được nhả nhận lắm, Hạnh giả lả:

- Chuyện bài tập sử của Lâm, tụi này không báo lại cho thầy chủ nhiệm đâu.

Lâm mừng quá:

- Vây hả! Cảm ơn các bạn nhé. Vây mà mấy ngày nay tôi lo lắng đến không ngủ được.

- Lâm không nói thì Hạnh cũng biết là lâm không ngủ Được mà. - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Cho nên sáng nào vô lớp...

Nhỏ Hạnh bỏ dở câu nói trêu khi thấy mặt Lâm ửng lên. Nó nhìn cuốn sách trên tay Lâm:

- Lâm cầm theo cuốn sách gì thế?

- Cuốn vật lý. - Lâm ngượng ngập - Ngày mốt có giờ kiểm tra của cô Mừng mà tôi... chưa học qua một chữ nào hết.

Hạnh hiểu rồi. Lâm vào đây.

Để làm cho một đứa học trò tới lớp chỉ để ngủ hiểu được bài học và giải được các bài tập trong sách là một chuyện khó ngang với việc giúp cho một chiếc xe tải đi qua được ngã tư trong lúc kẹt xe. Nhưng rốt cuộc, nhỏ Hạnh đã chứng minh được nếu thực tâm muốn giúp một ai đó con người ta vẫn có khả năng biến những điều không thể thành có thể.

Bằng chứng là sau mấy tiếng đồng hồ đánh vật toát mồ hôi với môn vật lý, thằng Lâm đã rời khỏi nhà nhỏ Hạnh trên đôi chân sáo chứ không lết từng bước như lúc nó mới bước vô.

- Tối hôm đó, ăn cơm xong, Lâm lập tức ngồi vào máy.

Lâm nhấn nút khởi động, nhìn chiếc máy bằng ánh mắt âu yếm. Khối sắt trước mặt nó lúc này không giống một cạm bẫy như nó nghĩ hồi chiều nữa. Bây giờ nó giống một nơi hò hẹn hơn.

Nhưng từ lúc đó cho đến khuya, Lâm chỉ gặp Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết. Mai Giáng Tuyết chẳng thấy đâu. Chắc nó bận học bài! Nó ham học đến thế cơ mà! Lâm băng khuâng nghĩ, ngạc nhiên thấy lòng mình đang nảy mầm một cảm giác gì đó như là sự nhớ mong.

Tâm trí lằng đằng, Lâm chẳng còn bụng dạ nào đánh nhau. Trong một buổi tối mà Kẻ Thần Bí “về thành đường sức” đến mấy chục lần, đến mức Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết phải la om:

- Bữa nay mày ăn trúng thứ gì vậy hả Lâm?

Trưa hôm sau đi học về, Lâm liệng đại chiếc cặp lên đi vắng rồi ngồi vào bàn, lật đật mở computer. Vẫn chưa thấy Mai Giáng Tuyết lên.

Lâm tắc lưỡi, lục túi lấy mấy tờ giấy hôm qua nó cẩn thận ghi chép ở nhà nhỏ Hạnh đặt sẵn trước màn hình rồi vù xuống dưới nhà ăn cơm.

Chưa bao giờ Lâm và cơm nhanh như thế. Nó xới tới chén cơm thứ ba khi ba mẹ nó chưa ăn xong chén thứ nhất.

- Ăn chậm chậm thôi, con. - Mẹ nó nhắc - Coi chừng mắc nghẹn.

Ba nó chép miệng:

- Học bống học biếc gì đó, kiếm không có thì thôi. Ngày nào mày cũng ngồi ôm cứng chiếc máy như thế, có ngày hóa điên đó nghe con!

Lâm “dạ” rõ to và nhắc mình lên khỏi ghế, ba chân bốn cẳng chạy về phòng không kịp uống cả nước.

Mai Giáng Tuyết vẫn biệt tăm biệt tích. Lâm nhìn đồng hồ, thấy vẫn chưa tới giờ hẹn. Nó thở một hơi dài, xách Kẻ Thần Bí chạy ra thanh Đôn Hoàng đánh nhau với lũ chó sói để giải khuây. So với trình độ của Kẻ Thần Bí hiện nay, lũ chó sói không phải là địch thủ xứng tay.

Lâm tàn sát lũ sói một chập, chỉ phóng ngựa chạy về thành Lạc Dương khi nhắc thấy bóng thằng Hiệp Sĩ Mù với con nhỏ Đại Hồ Ly lò dò đi tới.

Lâm vào thành, tà tà thả ngựa dọc phố, đưa mắt nhìn đám khách giang hồ đang tấp nập mau bán, lạ lung thấy lòng mình chưa bao giờ hồ hởi đến thế.

Theo lời khuyên của thằng Quốc Ân, Lâm mơ ước cưới được một cô vợ võ nghệ cao cường để cùng nhau ngao du giang hồ cho thỏa chí. Nhưng bây giờ khi đã tình cờ gặp được bậc nữ lưu anh hùng như ý rồi (tuy Mai Giáng Tuyết chưa kết hôn với nó nhưng câu nói “Mai mốt muội sẽ luôn ở bên cạnh huynh” có khác gì lời thề non hẹn biển), Lâm lại ngạc nhiên thấy mình chẳng ham đánh đấm chút nào, điều không thể coi là tự nhiên với một đứa hiếu chiến như nó.

Lâm biết rõ đám cừu nhân của mình không có ai là đối thủ của Mai Giáng Tuyết. Nếu muốn trả thù, nó có thể mượn tay “vợ sắp cưới” của mình truy sát đám Tiểu Sát Tinh, Bạch Diện Ma Nữ... Nói cho chính xác thì ngay lần đầu kết bạn với Mai Giáng Tuyết, nhất là khi nhìn thấy thanh Lãnh nguyệt tu là kiếm trên tay con nhỏ này, Lâm đã háo hức nghĩ đến chuyện “mượn dao giết người” rồi. Nhưng ngay lúc này thì những ý nghĩ đó bay biến đâu mất, không còn chút dấu vết trong đầu nó. Lúc này Lâm chỉ mong gặp Mai Giáng Tuyết để “dạy con nhỏ này một bài học” về... môn vật lý. Hừm, học với chẳng hành! Có ba bài toán dễ như ăn kẹo thế mà cũng không làm được!

Tất nhiên sau đó mười lăm phút, khi gặp lại Mai Giáng Tuyết thì Lâm không dám ra oai như thế. Nhưng nó cũng cố nghĩ cách làm cho con nhỏ này nể mình chơi:

- Hôm qua đi ăn giỗ về, huynh đã giải ngay ba bài toán này nhưng lên mạng chờ hoài không thấy muội đâu.

- Ôi, huynh giỏi quá! - Mai Giáng Tuyết ngưỡng mộ - Chắc năm nào huynh cũng là học sinh xuất sắc?

- Muội hỏi như thế làm huynh khó trả lời quá!

Lâm đáp, hài lòng về câu trả lời nước đôi của mình. Chắc chắn con nhỏ này sẽ nghĩ mình khiêm tốn, có tài thánh nó mới biết năm ngoái mình xếp hạng học sinh yếu nên không dám khai ra.

Lâm đâu có biết ở tiệm net cách đó hai cây số, Quý ròm đang cười bò trước màn hình.

Quý ròm cười đã, lại mượn miệng Mai Giáng Tuyết ghẹo thằng Lâm:

- Ước gì muội có người anh trai như huynh.

Lâm giật thót:

Huynh chẳng muốn làm anh trai của muội tí nào.

Mai Giáng Tuyết giạt vờ:

- Muội không xứng đáng làm em gái của huynh sao? Hu hu, muội biết rồi. Tại muội học dốt, năm nào cũng xếp hạng học sinh yếu nên huynh coi thương muội. Hu hu hu...

Lâm không biết thằng ròm đang trêu mình, lật đặt gõ phím:

- Muội nín đi, ý huynh không phải vậy. Huynh làm gì cũng được nhưng không muốn làm anh trai muội.

Giọng thằng Lâm rõ là giọng tán tỉnh.

Quý ròm buồn cười quá, tính “tương ” một câu: “Chẳng lẽ huynh muốn làm em trai?” cho thằng Lâm khóc thét chơi nhưng nó thấy nếu đùa quá lộ thế nào thằng Lâm cũng nghi ngờ bàn lái qua chuyện học:

- Huynh cho muội biết cách giải ba bài toán kia đi.

Chưa bao giờ khách giang hồ dùng chức năng tán gẫu trong game để giải toán, vì số lượng chữ được phép thể hiện trên màn hình rất hạn chế. Nhưng Lâm vẫn cặm cụi gõ, từng chút từng chút một. Những chỗ liên quan đến các công thức rắc rối, không trình bày bằng các ký tự trên bàn phím được, nó phải loay hoay giải thích đến mướt mồ hôi.

Kỳ cà kỳ cách cả buổi, Lâm cũng “dạy” cho Mai Giáng Tuyết nắm vững được cách giải ba bài tập vật lý.

Quý ròm ở bên kia buồn ngủ muốn chết, nhưng thỉnh thoảng cũng ừ à vài chữ cho thằng Lâm đừng cụt hứng.

Cuối buổi “học” nó ngáp ngáp mấy cái rồi ngồi thẳng lưng lên:

- Cám ơn huynh nhiều hé.

- Có gì đâu,. Chuyện của muội cũng là chuyện của của huynh mà.

- Huynh tốt với muội ghê. Vậy huynh giải bài tập tiếng Anh giùm muội được không?

- Bài tập tiếng Anh hả? - Lâm nuốt nước bọt, trong đầu hiện ra hình ảnh căn nhà của nhỏ Hạnh - Được chứ!

Thế là Quý ròm lập tức giao cho thằng Lâm một lô bài tập tiếng Anh, y như cô Bích Dậu vắn ra cả đồng bài tập cho tụi nó ở lớp.

Quý ròm tuy không nhìn thấy Lâm nhưng đoán là thành bạn nó đang mếu xệch miệng ở bên kia, bàn nói:

- Để cảm ơn huynh đã giúp đỡ muội, muội tặng huynh cái này nè.

Cái gì vậy?

- Huynh mở chức năng giao dịch đi.

Lâm mừng rơn khi thấy Mai Giáng Tuyết tặng cho nó hai bình Tuyết liên ngọc lộ, một báu vật trong võ lâm. Uống hai bình này vào, thứ hạng của Kẻ Thần Bí sẽ tăng ít nhất là hai mươi bậc.

- Ở đâu muội có thứ này vậy?

- Muội nhặt được trên núi Trường Bạch sáng nay.

Quý rơm phía thể thôi, chứ hai bình này có trong túi hành trang của Mai Giáng Tuyết từ đời nảo đời nao rồi. Không chỉ Tuyết liên ngọc lộ, Mai Giáng Tuyết còn sở hữu cả đồng thứ quý hiếm. Túi hành trang của nó không khác gì kho báu của nhà vua. Con nhỏ Văn Châu này “đại gia” thiệt! Khi mở túi hành trang của Mai Giáng Tuyết, quý rơm phải ngỡ ngàng. Chắc thấy ai rao bán bất cứ thứ gì quý giá trong game, nó đều thu gom hết, dù chẳng thêm dùng tới.

Lâm cảm động qua, cầm hai bình thuốc trên tay mà không dám uống:

- Sao muội không để mà dùng?

- Muội nghĩ huynh cần nó hơn muội.

Lâm không hỏi nữa, nó hân hoan nốc cạn hai bình thần dược, khoái chí nghĩ: Khi mình giải bài tập tiếng Anh cho nó, hổng biết nó tặng mình thứ gì nữa há?

8. Chương 08

Chương 8

Khi nghĩ như vậy, lâm không ngờ điều mà nó thu hoạch được sau những lần giúp con nhỏ Mai Giáng Tuyết giải bài tập quý giá hơn Tuyết liên ngọc lộ nhiều.

Từ ngày quen biết Mai Giáng Tuyết, tự nhiên Lâm chăm học hẳn. Động cơ học tập của Lâm tất nhiên rất kỳ cục: Nó không học cho mình. Nó học giùm ”vợ sắp cưới của nó. Nói chính xác là nó không muốn con nhỏ Mai Giáng Tuyết chê nó học dốt.

Từ bữa đó, nó thường xuyên tới nhà nhỏ Hạnh. Từ bữa đó, nó chú tâm đến bài vở nhiều hơn. Từ bữa đó, Gặp Là Giết và Đại Hoàng Đế cũng chửi nó nhiều hơn. Vì bây giờ mỗi lần bật game lên là Kẻ Thần Bí chui vô thành Lạc Dương hoặc thành Tô Châu ngồi tán chuyện học tập với Mai Giáng Tuyết hàng tiếng đồng hồ, mặc kệ hai “chiến hữu” nhấm om sòm: “Kẻ Thần Bí ơi! Lên núi Phục Ngưu liền đi! Tụi Đại Hồ Ly đang vây đánh tao nè!”, “Kẻ Thần Bí ơi, mày đâu rồi? Ra thành Đôn Hoàng phụ tao một tay lẹ lên!”. Tất nhiên là Lâm ngồi lì. Cũng có lúc Lâm động lòng trắc ẩn, nhúc nhích người dợm đứng lên thì Mai Giáng Tuyết lại vỗ vỗ thỏ thẻ “Huynh định đi đâu đó? Chỗ này muội chưa hiểu mà!”, thế là nó ngồi thụp xuống, hăng hái: “Để huynh giảng lại lần nữa...”

Lâm không nhận ra nó học cho Mai Giáng Tuyết cũng chính là học cho mình. Vì hai cao thủ Hắc Long Môn và Cổ Mạn phái đều học lớp mười, chương trình giống hệt nhau.

Cho nên hôm cô Mừng ra bài tập kiểm tra môn vật lý, đề bài trúng phóc bài số 5 và bài số 8 trong ba bài nó đã “dạy” Mai Giáng Tuyết, Lâm ngồi viết ro ro. Đến lúc thấy nó ngồi cắm mặt vô tờ giấy tuôn hết dòng này đến dòng khác, thằng Qưới Lương ngồi cạnh dụi mắt lia lại:

- Có biết làm không mà viết như gió vậy, mày?

Lâm không thèm đáp, chỉ nhếch mép:

- Mày không biết làm thì nhìn vô bài của tao mà chép.

Dĩ nhiên Qưới Lương không dại gì chép bài của Lâm, dù nó chơi thân với thằng này đến mấy chẳng nữa. Và quyết định đó làm nó tiếc hùi hụi khi cô Mừng phát bài ra, thằng Lâm là một trong những đứa có điểm cao nhất lớp.

Qười Lương vừa tiếc vừa ngẩn ngơ:

- Mày học giỏi lên từ hồi nào thế hả Lâm?

Không chỉ Quới Lương, đám bạn trong lớp cũng hết sức sững sốt về “thành tích” của Lâm. Tổ trưởng Minh Vương giương mắt ếch:

- Khá lắm, Lâm!

Rồi nó gật gù, hớn hờ:

- Ồ, dạo này tao thấy mày bớt ngủ gục trong lớp rồi đó. Thông minh như mày, chỉ cần chịu học là đứng nhất lớp hồi nào không hay!

Lâm biết thằng Minh Vương bốc mình lên mây, tức là nói chuyện không bao giờ có, nhưng nó vẫn thấy khoái khoái. Nhưng Lâm khoái nhất là bắt gặp con nhỏ Minh Trung len lén nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, ánh mắt mà thiệt tình là nó muốn nhìn thấy lại vài lần trong đời.

Cầu được ước thấy, vì hôm sau Lâm lại được điểm cao ở môn tiếng Anh.

Vài hôm sau nữa, nó lại làm cả lớp ngỡ ngàng khi đạt điểm 9 ở môn toán của thầy Khoa.

Cả hai lần này, khi xướng điểm để cô Bích Dậu và thầy Khoa ghi vô sổ, Lâm đều nhìn về phía “cừu nhân” Minh Trung và lần nào nó cũng sung sướng bắt gặp con nhỏ hắc ám này đang nhìn nó, cũng với vẻ mặt giốg như hôm trước, và hơn thế nữa: lần này có điểm thêm một nụ cười.

Sau lời hứa của nhỏ Hạnh, lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung dĩ nhiên đã lường trước được sự chuyển biến của Lâm, nhưng nhỏ Hạnh đã làm cách nào để thằng Lâm thay đổi nhanh đến thế thì hi đũa nó vẫn không tài nào đoán ra.

- Bạn làm cách nào thế hở Hạnh? - Xuyên Chi nhìn bạn, tò mò.

Nhỏ Hạnh tùm tùm:

- Bí mật! Bây giờ Hạnh chưa thể nói được.

Nhỏ Minh Trung không hỏi, nhưng nó rất hài lòng. Bây giờ thì nó hiểu ra cách làm của nhỏ Hạnh êm thấm và hiệu quả hơn cách làm của nó. Báo cho thầy Phú biết thì quá đơn giản, bất cứ ai cũng làm được. Đó là cách trút trách nhiệm lên vai giáo viên chủ nhiệm mà chưa chắc đã có kết quả tốt. Tự bạn bè tìm cách giúp đỡ nhau vẫn hơn, như cách nhỏ Hạnh đã làm. Còn nhỏ Hạnh đã dùng biện pháp gì trong trường hợp của Lâm thì nếu nhỏ Hạnh không tiết lộ thì có lẽ mãi mãi nó không hình dung ra Được.

Lâm sung sướng.

Tổ trưởng học tập Minh Vương sung sướng.

Ban cán sự lớp sung sướng.

Nhỏ Hạnh và Tiểu Long cũng sung sướng.

Quý ròm lẽ ra cũng sung sướng, nếu không xảy ra mấy chuyện sau đây.

Chuyện thứ nhất bắt nguồn từ nhỏ Diệp em gái nó.

Một hôm nhỏ Diệp nói:

- Em biết anh làm gì mấy tuần nay rồi đấy nhé.

Quý ròm chột dạ:

- Làm gì?

- Anh bắt đầu mê chơi game.

- Tao mêm chơi game hồi nào?

Nhỏ Diệp không thèm trả lời. Nó đóng vai bà cụ non:

- Mê chơi game là không tốt. Có bao nhiêu đứa bỏ học vì mê chơi game rồi. Ba mẹ đã cảnh báo mà anh không nghe.

Quý ròm cãi:

- Nhưng tao đâu có mê chơi game.

Nhỏ Diệp “xì” một tiếng:

- Anh còn chơi nữa! Mấy đứa bạn em bảo ngày nào cũng thấy anh chui vô tiệm net ở đầu đường kia.

- Tao lên mạng để tìm tài liệu học tập chứ bộ.

- Sao anh không xài máy ở nhà?

- Mày ngốc quá. - Quý ròm bĩu môi - Computer nhà mình đâu có gần đường truyền internet.

Tới đây thì nhỏ Diệp không vận vẹo nữa, mặc dù nhìn mặt thì thấy nó chẳng tin ông anh ròm của nó mấy may.

Nhỏ diệp không hỏi thì tới lượt Văn Châu hỏi:

- Quý hả? Chơi game vui không?

- Vui. - Quý ròm đáp, tay thận trọng che ống nói, mắt dáo dác nhìn quanh xem nhỏ Diệp có lảng vảng gần đó không.

- Mai Giáng Tuyết lên tới hạng mấy rồi?

Văn Châu chỉ hỏi băng quơ thế thôi nhưng Quý ròm nghe như có một làn gió lạnh thổi qua người. Mai Giáng Tuyết của nó mấy hôm nay qua lại giang hồ để trao đổi chuyện bài vở chứ có trao đổi chuyện võ công đâu mà lên hạng. Không những không lên hạng mà tụt luôt:

- À...ờ... hình như Mai Giáng Tuyết lên tới hạng... ba mươi bốn rồi thì phải.

- Vậy là xuống chứ lên gì! - Văn Chương ngạc nhiên - Hôm trước nó đứng hạng hai mươi sáu mà.

Quý ròm ấp úng, nghe đầu cổ nóng ran:

- À...ờ...

- Không sao! - Văn Châu thản nhiên - Trong túi hành trang của Mai Giáng Tuyết có Tuyết liên ngọc lộ và Bách hoa đại lực hoàn, Quý cho nó uống vào, thứ hạng của nó sẽ tăng vọt ngay.

- Tôi xài hết rồi.

Thế mà Mai Giáng Tuyết vẫn không lên hạng nổi?

Văn Châu kêu lên bằng cái giọng như thể Quý ròm vừa phạm phải một sai lầm gì đó hết sức ngốc nghếch khiến thằng này đành phải lấp liếm bằng cách pha trò:

- , không hiểu sao. Chắc tại nó uống không đúng chỉ định của bác sĩ...

Nhưng dù sao, Quý ròm vẫn không ngại nhỏ Diệp và Văn Châu. Túng quá thì nó khai huych toẹt nó đang tìm cách giúp bạn. Để giúp bạn của bạn, một đứa hào hiệp như Văn Châu chắc cũng chẳng tiếc gì các thứ thần dược của Mai Giáng Tuyết.

Quý ròm chỉ ngán thẳng lâm.

Thằng Lâm trong cơn hào hứng thỉnh thoảng vẫn tỏ ý nghi ngờ Mai Giáng Tuyết. Nó không tin được trên đời có một đứa con gái tốt với bạn đến thế, có thứ gì quý hiếm đều đem tặng sạch sành sanh.

Nhiều lúc, giữa các bài học, Lâm hỏi băng quơ:

- Muội có thích xem bóng đá không?

- Ờ... ờ... có. Nhưng muội thích xem bóng đá quốc tế hơn.

- Thế muội thích nhất cầu thủ nào?

Hiện nay quý ròm thích hất là Ronaldinho của Barcelona và tuyển Brazil. Nhưng con gái chắc không thích một anh chàng răng vầu và trông xấu trái như Ronaldinho, dù anh ta đa bóng hay cỡ nào đi nữa. Nó mà khai cái tên Ronaldinho ra là hồng bét.

Quý ròm nghĩ ngợi một hồi rồi dè dặt đáp:

- Trước đây thì muội thích anh Becks. Nhưng năm nay anh Becks già rồi.

- À, David Beckham! Còn bây giờ?

- Bây giờ thì muội thích Kaka.

Mai Giáng Tuyết thích toàn cầu thủ đẹp trai, thằng Lâm không có lý do gì để ngờ vực. Nó “phỏng vấn” thêm vài câu nữa, càng tin chắc Mai Giáng Tuyết ngoài đời là con gái chính hiệu: Chỉ con gái mới mê đội tuyển bóng đá Ý bảnh bao, mới thích ca sỹ Vanessa Hudgens, Justin Timberlake, Lương Bích Hữu, mới khoái phim High School Musical, thích diễn viên điện ảnh Ashley Tisdale, thích nhất món kem, thích điện thoại di động samsung và sở dĩ dạo này không chơi game Giang Hồ Thánh Chiến thường xuyên chỉ vì bận nhảy Audition...

Nó Quý ròm không sung sướng bằng nhỏ Hạnh và Tiểu Long là vì vậy. Nhỏ điệp nghi ngờ nó. Văn Châu nghi ngờ nó. Cả thằng Lâm cũng nghi ngờ nó.

Nhưng Quý ròm đối đảo khéo quá, lâm càng ngày càng bớt đặt cây hỏi về Mai Giáng Tuyết. Nó nghĩ Mai Giáng Tuyết không có lý do gì để lừa nó. Mai Giáng Tuyết võ công cao hơn nó, thứ hạng cao hơn nó, trang bị “khủng” hơn nó. Nếu giữa Kẻ Thần Bí và Mai Giáng Tuyết, có một đứa là hacker thì đứa đó phải là Kẻ Thần Bí.

Vì lần nào gặp Mai Giáng Tuyết, nhìn thanh kiếm trên tay nó, nhìn giày dép mũ nón thắt lưng dây chuyền ngọc bội của nó, Lâm đều thêm dỏ dãi. Chưa kể các loại báu vật trong túi hành trang của nó, Lâm tuy không nhìn thấy nhưng cũng đoán được nhiều ơ là nhiều.

9. Chương 09

Chương 9

Không chỉ ở lớp, dạo này Lâm giống như một ông vua con trong nhà. Ba mẹ nó nuông chiều nó hết mực.

Trước đây ba mẹ nó thiệt tình cũng hơi lo lắng cho thằng con. Từ hồi có chiếc computer trong nhà, thấy Lâm cứ ngồi dán mắt vô màn hình suốt, người càng ngày càng xanh mét, ba mẹ nó cứ thấp thỏm chẳng biết nó học hành có tiến bộ chút nào không nhưng trông bộ dạng thì có vẻ như sắp phải đưa nó đi cấp cứu tới nơi.

Nhưng gần đây, khi thằng Lâm đem về khoe các bài tập nó làm ở lớp, bài nào bài nấy điểm cao chói vót thì ba mẹ nó mừng rơn, cam thấy chuyện mua computer cho thằng con là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Đứng trước xấp bài làm thằng con hớn hở bày ra trên bàn, ba mẹ nó hân hoan đến nỗi phải xích sát vào nhau như tìm một điểm tựa để chống đỡ những cơn bão cảm xúc có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Ba nó nói, mặt rạng ra:

- Con không kiếm được học bổng cũng không sao. Con học như vậy là ba mẹ mừng rồi.

Mẹ nó vẫn tiếp tục tựa người vào ba nó, cái động tác cho thấy nếu bà không bị trúng gió thì dứt khoát là bà vẫn chưa ra khỏi sự xúc động mà thằng con đem lại. Vẫn tựa như thế, bà nói, giọng run run:

- Con cố học như vậy là trả ơn cho ba mẹ rồi đó.

Bà cũng không quên nói thêm:

- Nhưng con cũng nhớ giữ gìn sức khỏe nghe con?

Lâm “dạ”, còn rưng rưng hơn ba mẹ nó. Lần này hứa giữ gìn sức khỏe, Lâm biết là mình nói thật chứ không phải hứa cho qua như những lần trước.

Bây giờ, mộng “tranh bá đồ vương” trong lòng Lâm ngày càng phai nhạt. Nó không còn dành toàn bộ thời gian và tâm trí cho trò Giang Hồ Thánh Chiến như trước. Chính Mai Giáng Tuyết đã làm nó thay đổi thái độ với game.

Có lần, nó tò mò hỏi:

- Tại sao muội không cố gắng vươn tới thứ hạng cao nhất? Huynh nghĩ với khả năng tài chính của muội, muội thừa sức trở thành đệ nhất cao thủ trong giang hồ.

- Chính vì vậy mà muội không muốn trở thành đệ nhất cao thủ.

Câu trả lời của Mai Giáng Tuyết mơ hồ đến mức Lâm phải hỏi lại:

- Muội nói vậy là sao?

Mai Giáng Tuyết từ tốn giải thích:

- Lúc đầu muội cũng háo hức như huynh. Muội cố lọt vào tốp 100, rồi tốp 50, tốp 30... Muội muốn mình là người số một trong game. Muội đã sưu tầm đủ loại trang bị, vũ khí “xịn” nhất, đã không tiếc tiền mua các loại tiên phẩm, thần dược nạp vô cho nhân vật của muội. và muội tiến rất nhanh, vượt qua hàng loạt cao thủ khác một cách dễ dàng...

Lâm trầm trồ:

- Chắc nhà muội giàu lắm?

- Ồ. - Quý ròm đáp qua loa, có vẻ như không muốn nói nhiều đến chuyện giàu nghèo, rồi tiếp tục lặp lại những gì Văn Châu từng tâm sự với nó - Và đó chính là lý do khiến muội không còn hăng hái nữa. Vì đến một lúc, muội chợt nhận ra rằng đệ nhất cao thủ trong game không phải là người có kỹ năng chiến đấu tốt nhất hay người luyện công cần cù nhất mà là người... có nhiều tiền nhất.

- Huynh hiểu rồi.

Lâm đáp, lòng nó bất chợt chùng xuống. Trong một thoáng, nó cảm thấy bao nhiêu cố gắng trước nay của nó thật vô nghĩa.

- Khi sự ganh đua trong game trở thành sự ganh đua về tài chính thì bản chất và ý nghĩa cầu trò chơi đã không còn như ban đầu nữa. - Quý ròm kết luận.

Ngồi thờ trước màn hình, chán nản:

- Thế chơi game chẳng có gì vui.

- Vẫn vui. Nếu huynh chơi game không vì mục đích ăn thua, không vì tham vọng bá chủ võ lâm. Lúc đó huynh sẽ cảm thấy sung sướng khi học được một chiêu thức mới, hoàn thành một nhiệm vụ mới, kết giao được một người bạn mới...

Lý lẽ của Mai Giáng Tuyết ngấm vào Lâm từng phút một. Nó phát hiện ra một cách nhìn khác về game, mặc dù nó không khỏi băn khoăn: Nếu người chơi từ bỏ tính hiếu thắng thì game có còn hấp dẫn không nhỉ?

Lâm nghĩ ngợi, gãi tay lên trán, rồi tự trả lời: Vẫn hấp dẫn. Bằng chứng là nó và Mai Giáng Tuyết đang ngồi trò chuyện say sưa này giờ. Chính nhờ Mai Giáng Tuyết mà mấy hôm nay thầy cô, bạn bè và cha mẹ nó đã dành cho nó bao nhiêu là ưu ái.

Nó nhìn Mai Giáng Tuyết, lòng bất giác cảm thấy vô cùng ảm áp. Và nó bồi hồi rủ:

- Tụi mình đi chơi đi.

- Đi đâu?

- Lên Nhạn Môn Quan ngắm cảnh.

- Nhạn Môn Quan là một thắng cảnh nổi tiếng trong game Giang Hồ Thánh Chiến. Sau những giờ luyện công vất vả hoặc sau những trận đánh tóe lửa, khách võ lâm thường rủ rỉ ngựa lên nhạn môn quan đầy mây để ” xả stress”.

- Một phút sau, Kê Thần Bí và Mai Giáng Tuyết đã sánh ngựa kề vai chậm rãi bên nhau dưới chân núi. Càng lên cao, mây trắng càng sà thấp, quần quít vào quần áo, vướng cả vào bờm ngựa.

Hoa đào nở rộ, nhuộm hồng cả lối mòn dẫn lên đỉnh núi. Nhím và sóc chạy tung tăng khắp nơi. Chim nhạn bay từng đàn, kêu riu rít trên đầu.

- Thơ mộng quá. - Mai Giáng Tuyết cảm khái.

- Muội đã lên Nhạn Môn Quan lần nào chưa?

- Chưa.

Một lát, cả hai đã đứng trên cầu treo vắt chênh vênh qua hai đỉnh núi. Từng đám mây lững lờ trôi ngang dưới chân ngựa, tiếng nước chảy róc rách vọng lại từ một khe xa. Kê Thần Bí rút từ trong túi hành trang một đóa hoa hồng mua ở tiệm tạp hóa thành Tô Châu vài ngày trước, chìa ra:

- Tặng muội nè.

- Đẹp quá. Cảm ơn huynh.

Quý ròm nhận lấy bông hoa mà tim đập bình bình. Nó sợ thằng Lâm ngỏ lời cầu hôn bất tử.

Quả nhiên, thằng Lâm nói:

- Muội nè.

- Gì hở huynh?

- Huynh không muốn qua lại giang hồ một mình nữa.

Quý ròm nhăn híp. Tất nhiên các nhân vật giang hồ trong game kết hôn với nhau là chuyện bình thường. Bao nhiêu cặp kéo tới trước mặt Nguyệt Lão Nhi ở Hạnh Hoa Thôn để nhờ tác hợp nên chồng nên vợ. Mai Giáng Tuyết thành hôn với Kê Thần Bí cũng không sao, kẹt nổi đây là nhân vật của Văn Châu chứ không phải của Quý ròm. Nó chỉ mượn Mai Giáng Tuyết một thời gian để giúp đỡ thằng Lâm. Xong rồi trả lại. Văn Châu đã hào phóng đưa Mai Giáng Tuyết cho Quý Ròm Mượn. Nó không thể để Mai Giáng Tuyết khi ra đi còn là thiếu nữ, lúc quay về đã trở thành một phụ nữ có chồng được. Chấn chấn Văn Châu sẽ cười nó té tát.

- Quý ròm chưa biết xoay sở ra sao, thang Lâm đã trắng trợn đề nghị :

- Huynh muốn cùng với muội đi đến Hạnh Hoa Thôn.

Cực chẳng đã, Quý ròm đành nói thẳng:

- Muội không muốn lập gia đình, muội thích tự do ngao du hơn.

Lâm không nghĩ Mai Giáng Tuyết sẽ từ chối lời cầu hôn của Kê Thần Bí sau bao nhiêu lần gặp gỡ và chuyện trò thân mật.

Lâm bị sốc, nó ngồi trơ thổ địa trước màn hình, có cảm giác Mai Giáng Tuyết vừa phóng thanh Lãng nguyệt tu la kiếm xuyên qua ngực nó.

Quý ròm đợi lâu thật lâu, không thấy Lâm trả lời, đoán thang này chắc sắp xỉu tới nơi, bèn lật đật gục phím:

- Muội không muốn kết hôn nhưng muội sẽ luôn ở cạnh huynh kia mà.

- Câu nói của Quý ròm nhanh chóng sưởi ấm trái tim lạnh ngắt của thằng Lâm. Nó như vừa được vớt ra khỏi thùng nước đá, gượng gạo đáp:

- Ủ, huynh biết rồi. Huynh cảm ơn muội nhiều lắm.

Lời cảm ơn của thằng Lâm nghe mới cay đắng làm sao! Quý ròm vội vã mở túi hành trang của Mai Giáng Tuyết, sầm soi một lúc rồi lấy ra chiếc áo Vô tướng bảo y, một loại áo giáp có tác dụng phản đòn của đối phương, nói:

- Muội tặng huynh cái này nè.

- Gì vậy?

- Vô tướng bảo y.

Bốn chữ “vô tướng bảo y” đập vào ai Lâm như sét đánh. Đây là một loại áo giáp cực kỳ quý hiếm, khắp giang hồ hiện nay chỉ có ba chiếc.

Nếu như cách đây một phút, Mai Giáng Tuyết nghĩ tặng nó chiếc áo này, nó đã nhảy cẫng lên vì sung sướng. Nhưng lúc này, Lâm đang buồn. Nó chẳng thiết tha gì có báu vật vô lâm.

Lúc Mai Giáng Tuyết nhắc đến bốn chữ “Vô tướng bảo y”, Lâm có trợn mắt lên thật. Nhưng rồi nó cụp mắt ngay xuống:

- Muội cất đi, huynh không nhận đâu.

Quý ròm định dùng báu vật để an ủi thằng Lâm, hồng hồng chẳng giống như con gà rù, chẳng buồn mỗ thóc.

- Mai Giáng Tuyết đành thỏ thẻ:

- Huynh buồn muội phải không?

- Ủ.

- Bây giờ muội phải làm sao huynh mới hết buồn?

Cặp mắt thằng Lâm sáng trưng:

- Muội không muốn kết hôn với huynh trong game cũng được, nhưng muội phải hứa cho huynh gặp mặt muội ngoài đời.

Quý ròm giật bắn:

- Không được.

- Tại sao không được?

Muội ở xa lắm. Tận Thủ Đức lận.

- Huynh sẽ đi Thủ Đức.

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Ba mẹ muội khó lắm.

- Huynh sẽ đến trường gặp muội.

- Thầy cô muội còn khó hơn ba mẹ muội.

Lâm giận dữ:

- Huynh gặp muội giờ tan học mà.

Quý ròm đã lường trước sẽ có ngày thằng Lâm đòi gặp mình. Nhưng khi chuyện này đột ngột xảy ra nó không kịp nghĩ ra cách nào thoái thác.

Quý ròm đành tìm cách hoãn binh:

- Huynh gặp muội làm gì?

- Để cảm ơn muội đã giúp đỡ huynh.

- Tứ hải giai huynh đệ mà. Bằng hữu vô lâm gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ là chuyện thường.
- Huynh không nói chuyện đó. Huynh cảm ơn muội đã giúp đỡ huynh... chuyện học tập trong những ngày qua.

Quý ròm ngạc nhiên trước thái độ của thằng Lâm:

- Huynh nói sao? Chuyện học tập chính huynh đã giúp muội. Huynh đã giải giùm muội vô số bài tập.
- Muội không hiểu. Những bài tập đó không phải do huynh làm...

Lâm bùi ngùi kể cho Mai Giáng Tuyết những chuyện gì đã xảy ra với nó trong thời gian qua, từ chuyện nó mê chơi game đến mức bỏ bê bài vở đến chuyện nó thường xuyên ngủ gục trong lớp, rồi cúp tiết ở nhà đi luyện công...

Lâm thật thà kể, không dấu giếm điều gì làm Quý ròm qua khỏi ngỡ ngàng. Tất nhiên Quý ròm biết tổng câu chuyện của Lâm nhưng khi chính thằng này tự nói toẹt ra thì nó phát hoảng.

Khi Lâm vờ vịt ra vẻ ta đây là học sinh xuất sắc thì Quý ròm không lo. Nó biết những đứa ba hoa thường là những đứa tán tỉnh lằng nhằng. Con khi thằng Lâm đã đem “chuyện đời mình”, lại là chuyện chẳng đẹp đẽ gì, kể tuốt tuột với một đứa con gái, tức là nó đã tin tưởng và quý mến đứa con gái đó lắm rồi.

Quý ròm phát hoảng là đúng. Từ trong game, Kẻ Thần Bí càng lúc càng khua chân ra ngoài đời thực:

- Huynh tên Lâm. Còn muội?
- Muội tên... Thủy Tiên.

Quý ròm nói địa một cái tên rồi hoảng hồn tắt máy, mặc thằng Lâm đứng ngơ ngác một mình trên Nhạn Môn Quan. Nó vọt lẹ ra khỏi tiệm net, xách xe dông thẳng, mặt mày tái mét như vừa thoát khỏi một rận ném bom.

10. Chương 10

Chương 10

Quý ròm chạy tới nhà Tiểu Long, hồn hển:

- Đi! Đi với tao!

Thằng này đang ngồ giặt đồ, ngược lên:

- Đi đâu?

Quý ròm kéo tay bạn:

- Lẹ lên !Qua nhà nhỏ Hạnh.
- Tiểu Long vứt chiếc bàn chải vô thau đồ, đứng dậy. Nó lẻo đẻo theo Quý ròm ra trước nhà, nheo mắt hỏi:
- Mày mới bị chó rượt hả?
- Thằng Lâm rượt.

Nhỏ Hạnh cười khúc khích khi nghe Quý ròm lo lắng thuật lại những gì vừa xảy ra giữa Mai Giáng Tuyết và Kẻ Thần Bí, nói chính xác là giữa nó và thằng Lâm.

- Tôi đang quỳnh lên mà Hạnh lại cười! - Quý ròm nhăn nhó.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thì mày cứ hẹn gặp nó đi.
- Không được. - Quý ròm cười khổ - Như vậy nó sẽ biết Mai Giáng Tuyết là tao.

Tiểu Long nhún vai:

- Thì có sao đâu.
- Nó sẽ biết toàn bộ âm mưu của tụi mình.
- Nhưng tụi mình làm vậy để giúp nó mà.

Quý ròm vò đầu:

- Nó sẽ không thấy như vậy. Nó chỉ thấy nó bị tụi mình lừa. Nó sẽ xấu hổ. Và nó sẽ nổi giận.
- Vậy phải làm sao? - Tiểu Long vừa hỏi câu muôn thuở, vừa nói nó vừa đánh mắt sang nhỏ Hạnh, như thể muốn nhờ nhỏ bạn trả lời giùm.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Gay thật! Bây giờ thì Quý chính là kẻ thần bí chứ không phải Lâm.

Quý ròm bắt chước nhỏ Hạnh đưa tay lên mũi nhưng sức nhớ ra là nó không có cặp kính nào, liền bỏ tay xuống, thở đánh thượt:

- Ồ, nếu tôi không cho nó gặp chắc chắn nó sẽ nghi.
- Nhưng tại sao phải gặp nhỉ? - Nhỏ Hạnh không nghĩ ra kế gì, bực bội kêu lên. - Nhân vật trong game không muốn gặp nhau ngoài đời là chuyện bình thường.
- Nhưng Mai Giáng Tuyết không chịu gặp Kẻ Thần Bí là chuyện bất thường.

Nhỏ Hạnh chép miệng, nhớ lại những gì Quý ròm kể cho nó nghe:

- Ồ há, thân thiết với nhau như thế...

Đang trầm ngâm, nhỏ Hạnh chợt nhìn lom lom vào mặt Quý ròm:

- Khi này Quý ròm xưng tên gì?
- Thủy Tiên.
- Thủy Tiên là tên một bạn ở tổ 3 của Xuyên Chi. - Nhỏ Hạnh la lên.

Tiểu Long nhanh nhẩu bổ sung:

- Nhỏ này năm ngoái học bên trường Thống Nhất.

Tiểu Long vỗ vai Quý ròm:

- Chắc mày suốt ngày mơ tưởng đến nhỏ Thủy Tiên nên mở miệng là tên nó nhảy ra.

Nhưng không nghe thấy câu nói trên của thằng mập, Quý ròm ngó sững nhỏ Hạnh:

- Ý của Hạnh là...
- Đúng rồi. - nhỏ Hạnh mỉm cười - Cách hay nhất là nhờ Thủy Tiên đóng vai Mai Giáng Tuyết.
- Nhưng Thủy Tiên bảo với thằng Lâm là nó học ở trường Nguyễn Hữu Luân.
- Hồng lẽ Thủy Tiên không có quyền nói đùa?

Tiểu Long đưa tay nhỏ râu cằm, dù cằm nó không có sợi râu nào, mảy nhíu lại:

- Chắc gì Thủy Tiên đồng ý giúp tụi mình?
- Đây mới là điều khó khăn nhất. - Nhỏ Hạnh gật gù - Nhưng Hạnh sẽ cố gắng thuyết phục.

Trong khi tụi Quý ròm bàn tính sôi nổi ở nhà nhỏ Hạnh thì thằng Lâm đang ngồi một đống trước màn hình, vất vả vật lộn với bao nhiêu câu hỏi trong đầu: Tại sao con nhỏ Thủy Tiên tắt máy đột ngột thế nhỉ? Hồng lẽ nó không muốn nói chuyện với mình vì mình nặng nề đòi gặp nó? Hay nó mắc cỡ? Hay chỗ nó thành lình bị cúp điện? Nhưng cũng có thể mẹ nó sai em nó chạy ra tiệm net kêu nó về đi công chuyện?

Lâm hỏi, trả lời và trả lời, mặt nó tươi lên rồi xẹp xuống, cả chục lần như vậy vẫn không đoán ra tại sao con nhỏ Thủy Tiên bỏ rơi nó trên Nhạn Môn Quan lạnh lẽo không một lời từ giả.

- Kẻ Thần Bí ơi! Mày đang ở đâu vậy! - Ở góc trái màn hình hiện ra lời nhắn của Gặp Là Giết.

Lâm uể oải:

- Tao đang ở trên Nhạn Môn Quan.

Gặp Là Giết ngạc nhiên:

- Mày lên chỗ khỉ ho cò gáy đó chi vậy? Bộ mày đi với con nhỏ nào hả?

Câu hỏi của thằng Quốc Ân vô tình xát cả đồng muối vào vết thương lòng của Lâm. Nó quạu cọ nện tay trên bàn phím:

- Tao đi một mình! Tao mà thèm đi chung với mấy đứa con gái! Gặp Là Giết không tin:

- Xưa nay chẳng ai lên Nhạn Môn Quan một mình cả.

- Thì bây giờ tao lên một mình.

- Tao không tin. Chứ không phải mày đi với con nhỏ Mai Giáng Tuyết hả?

Quốc Ân làm thằng Lâm chao người một cái trên ghế. Nó tưởng như mình đang ngồi ghế:

- Sao mày biết Mai Giáng Tuyết?

- He he. Hôm trước đánh nhau với tụi Lữ Khách Vô Tình trên núi Phục Ngưu, tao chạy về hiệu thuốc thành Lạc Dương mua mấy bịch máu, thấy mày và con nhỏ Mai Giáng Tuyết đang ngồi tâm sự cạnh ao sen, trông tình tứ lắm.

- Sao mày không kêu tao?

- Kêu mày ấy à? Tao kêu rất cổ hợm mà mày có thèm nhúc nhích đâu.

Lâm nói dối:

- À, hôm đó tao đang mua bán vài thứ với nó.

Không biết Quốc Ân có biết thằng Lâm dỏm tổ không nhưng nó chẳng buồn thắc mắc nữa. Nó gạ:

- Mày chạy đến Tử Vong Lâm giúp tao một tay đi. Tao đang làm nhiệm vụ môn phái.

- Tao chẳng muốn đi đâu hết. Bây giờ tao chỉ muốn đi Thủ Đức thôi.

Gặp Là Giết không nghĩ Kẻ Thần Bí nói chuyện ngoài đời, ngơ ngác hỏi lại:

- Thủ Đức ở đâu? Trên Đại Hoang Mạc phải không?

- Không. Thủ Đức ở xa lộ Sài Gòn, trên đường đi Bình Dương.

Quốc Ân bắt đầu nổi khùng:

- Tao đập mày nghe, Lâm!

Buồn qua, Lâm đổ lì:

- Mày có đập tao thì tao cũng nói thế. Tao đang muốn đi Thủ Đức.

- Thôi được rồi. - Quốc Ân nhượng bộ - Tao sẽ đi Thủ Đức với mày. Nhưng bây giờ mày chạy đến Tử Vong Lâm giúp tao đi.

Hôm nay Gặp Là Giết đang làm nhiệm vụ của Thiên Độc Giáo. Nó phải vào Thanh Xà Động tổng Tử Vong Lâm để giết cho được Kim Tuyền Xà Vương, chúa của các loài rắn. Kim Tuyền Xà Vương mình cứng như thép, đao kiếm không chạm vào được. Mỗi lần nó há miệng, độc khí bay ả xanh lè, bao phủ một vùng rộng lớn, không ai có thể đến gần.

Gặp là Giết cũng là một cao thủ dùng độc, nhưng so với Kim Tuyền Xà Vương thì chẳng ăn nhằm gì. Gặp Là Giết phóng độc, Kim Tuyền xà Vương hả họng đớp, nuốt khí độc như nuốt... thuốc bổ. Ngược lại, con rắn chúa phà ra cái nào, Gặp Là Giết xử ngay cái đó.

Suốt một tiếng đồng hồ, Gặp Là Giết bị trúng độc “về thành dưỡng sức ” không biết bao nhiêu là lần. Đại Hoàng Đế chạy lên giúp sức, chưa đánh được chiêu nào đã ngã lẩn quay.

Khi Kẻ Thần Bí tới nơi, Gặp Là Ghét và Đại Hoàng Đế đang đứng thập thò ngoài cửa hang.

Lâm hỏi:

- Sao tui mà đứng đây?

Đại Hoàng Đế rên rỉ:

- Không vào được. Độc khí của con Kim Tuyền Xà Vương lợi hại lắm.

- Tụi mày không uống Độc phòng hoàn à?

Gặp Là Giết ngán ngẩm đáp:

- Tụi tao uống rồi, nhưng không ăn thua.

Đang nói, nó reo lên sững sốt:

- Trời, mày lên tới hạng 650 hồi nào thế?

Đại Hoàng Đế thắc mắc:

- Mày suốt ngày ngồi lì một chỗ với bạn gái sao lên hạng nhanh thế hả trời!

Lâm không muốn Đại Hoàng Đế và Gặp Là Chết biết nó lên nhanh như thế nhờ suốt ngày tọng Tuyết ngọc lồi và Bách hoa đại lực hoàn của con nhỏ Mai Giáng Tuyết. Nó phớt lờ thắc mắc của hai đứa này, chỉ nói:

- Vô đi!

- Vô Thanh Xà Động á?

- Ồ. Tao đi trước, hai đứa mày đi sau. Khi Kim Tuyền Xà Vương xuất hiện, tui mình lập tức dạt ra ba hướng. Tụi mày cố tập thu hút sự tập trung của nó, tao sẽ tập kích từ phía sau...

Lâm nói bằng giọng chỉ huy. Trong ba đứa, bây giờ nó là đứa thứ hạng cao nhất nên Đại Hoàng Đế và Gặp Là Chết riu riu nghe theo.

Trước khi tiến vào hang, Lâm còn hỏi, rất oai:

- Giết Kim Tuyền Xà Vương xong, tao phải làm gì nữa?

- Khi Kim Tuyền Xà Vương chết, nó sẽ nhả ra một viên hồng ngọc. Mày lượm viên hồng ngọc đó đem về cho tao.

Lâm dặn dò:

- Nếu tụi mày chết trước thì không cần quay lại Tử Vong Lâm nữa. Cứ ở dưới thành Tô Châu đợi tao đem viên ngọc về.

- Khi tuyên bố hùng hồn như vậy, Lâm không ngờ nó là đứa chết trước tiên.

Cả bọn lò dò chui vô Thanh Xà Động, mặt mày đứa nào đứa đấy nhớn nhác như quạ vào chuồng lợn. Đang lảo liên xẹt mắt tứ tung, chưa đứa nào phát hiện Kim Tuyền Xà Vương nấp ở đâu, bất thần một cái đầu rắn thò ra sau mô đá, “khè” một tiếng.

Lâm chỉ nhoáng thấy một luồng khói xanh, chưa kịp nhấc tay nhấc chân, cả người lẫn ngựa đã nằm quay đơ ra đất.

Đại Hoàng Đế và Gặp là Giết nhanh mắt hơn, vọt tuốt ra xa. Hai đứa tuốt kiếm cầm tay, hấp tấp quay người lạ, nhưng chưa đánh được đòn nào, Kim Tuyền xà Vương “khè” thêm cai nữa, niềm nở tiễn hai đứa đi theo Kẻ Thần Bí cho có bạn.

Bữa đó, Kim Tuyền Xà Vương làm Lâm mất mặt quá. Nó lờ huyênh hoang với Đại Hoàng Đế và Gặp Là Giết nên không chấp nhận thua cuộc. Suốt nửa tiếng đông hồ, Lâm tức khí chui vô Thanh Xà Động có đến vài chục lần.

Gặp Là Giết đâm chán:

- Thôi, Lâm ! Mày đừng chui vô chui ra cái động hắc ám đó nữa!

Đại Hoàng Đế cười thâm trong bụng:

- Nếu tụi mày gặp Mai Giáng Tuyết cách đây nửa tháng, lúc đó nó còn xếp hạng hai mươi sáu, chắc tụi mày ngất xỉu quá!

Mai Giáng Tuyết quét mắt một vòng, khiêm tốn hỏi:

- Xin cho muội hỏi, giết Kim Tuyền Xà Vương là nhiệm vụ của huynh đài nào?

Gặp Là Giết giục ngựa tới trước:

- Chính tại hạ.

- Vậy mời huynh đi theo muội. Các vị huynh đài kia không cần phải vô trong.

Nói xong, Mai Giáng Tuyết đi trước, Gặp Là Giết đi sau, cả hai thận trọng tiến vào Thanh Xà Động.

Mai Giáng Tuyết dặn:

- Huynh bám sát sau lưng muội thì sẽ không nguy đến sinh mạng.

Gặp Là Giết ngoan ngoãn:

- Tại hạ sẽ bám theo tiểu thư.

Mai Giáng Tuyết nói tiếp:

- Muội sẽ đánh cho Kim Tuyền Xà Vương ngất ngư, đến lúc đó huynh nhớ nhanh tay kết liễu nó. Đây là nhiệm vụ của huynh nên muội không thể tự tay giết nó được.

- Tại hạ nhớ rồi.

Gặp Là Giết nói xong, luồng độc khí xanh không biết từ đâu bay tới. Nó hốt hoảng phi ngựa chạy ra xa.

- Không được rời xa muội!

Mai Giáng Tuyết hấp tấp nhắc và vung kiếm lên.

- Kiếm khí của thanh Lân nguyệt tu la xanh và lạnh như lửa lò rèn. Lân khói độc lập tức bị chặn lại quanh Mai Giáng Tuyết và Gặp là Chết như va phải một bức tường kiên cố.

Biết gặp kinh địch, Kim Tuyền Xà Vương từ trong hốc đá nổi gập quăng mình ra, nhưng nó vừa hả giọng chưa kịp phun tiếp khói độc, Mai Giáng Tuyết đã vung tay lên lần thứ hai. Chiêu Truy Phong Vô Ảnh được đánh ra bởi thanh Lân nguyệt tu la kiếm thì không sắt thép nào chịu được. Kim Tuyền Xà Vương ngã vật qua một bên, gãy đành đạch.

- Huynh ra tay đi!

Không đợi Mai Giáng Tuyết giục lần thứ hai, Gặp Là Giết lia ngọn đao ngang qua cổ con rắn chúa. Trúng phải độc thủ, hình ảnh của Kim Tuyền Xà Vương mờ dần, mờ dần, thoáng mắt đã không thấy đâu nữa. Trên nền hang, chỗ Kim Tuyền Xà Vương nằm khi nãy, một viên hồng ngọc sáng lấp lánh.

Đại Hoàng Đế thấy Gặp Là Giết và Mai Giáng Tuyết vừa vô hang đã quay ra, ngạc nhiên hỏi:

- Chịu không nổi khí độc của nó à? Dù sao toàn mạng trở ra cũng là giỏi rồi!

Gặp Là Giết hân hoan:

- Tao đã lấy được viên hồng ngọc rồi.

Đại Hoàng Đế giật mình:

- Cái gì?

Gặp Là Giết nói giọng ngưỡng mộ:

- Mai Giáng Tuyết tiểu thư chỉ đánh một kiếm là Kim Tuyền Xà Vương ngất liền tại chỗ.

Đại Hoàng Đế nhìn Mai Giáng Tuyết rồi nhìn sang Kê Thần Bí, ánh mắt nó đi qua đi lại giữa hai đứa một lúc, rồi xuýt xoa:

- Bái phục! Bái phục!

Lâm không biết thằng này bái phục bái, bái phục Mai Giáng Tuyết võ nghệ cao cường hay bái phục người võ nghệ yếu nhớt mà “chinh phục” được một người võ nghệ cao cường. Chắc bái phục cả hai! Lâm khoái chí nhủ bụng và nói, giọng rất hách:

- Tụi tao đi nhé! Cần gì thì tụi mày cứ gọi!

Kê Thần Bí và Mai Giáng Tuyết lại ngồi canh ao sen ở phía bắc thành Lạc Dương.

Lâm hoan hỉ:

- Cảm ơn Thủy Tiên nhé. Không có Thủy Tiên trợ giúp không biết đến bao giờ Gặp Là Giết mới hoàn thành nhiệm vụ.

- Có gì đâu.

Quý ròm lơ dềnh đáp, đầu nghĩ ngợi miên man.

Sáng nay nhỏ Hanh, Tiểu Long và nó đã nói chuyện với Thủy Tiên. Trái với sự thắc thỏm của tụi nó, Thủy Tiên nhận lời ngay. Hóa ra Thủy Tiên là đứa rất khoái cái trò nghịch ngợm này. Năm ngoái, nó là một “ngôi sao quây” của lớp 9A2 trường Thống Nhất, tất nhiên là “quây” dễ thương theo kiểu con gái: tinh nghịch, hay trêu bạn và thích chọc cười.

- Mình sẵn sàng. - Thủy Tiên gật gật cái trán bướng bỉnh - Nhưng nếu Lâm hỏi về game Giang Hồ Thánh Chiến mình biết đường đâu mà trả lời.

- Thủy Tiên đừng lo! - Quý ròm hăng hái. Tôi sẽ “phụ đạo:” cho bạn game này chừng một tiếng đồng hồ là bạn có thể đối đáp trơn tru với thằng Lâm ngay. Bạn chỉ cần học lý thuyết thôi, đâu cần thực hành!

- Nhưng đến một ngày nào đó mình sẽ sơ hở...

- Thủy Tiên yên tâm. - Quý ròm lại trấn an - Sau khi gặp thằng Lâm một, hai lần, bạn tuyên bố là bạn không thích chơi game nữa. Bạn nói bạn bán Mai Giáng Tuyết cho người khác rồi. Thế là xong!

Quý ròm nói thêm:

- Tụi mình đâu có nói xạo. Đẳng nào tôi cũng phải trả Mai Giáng Tuyết lại cho chủ của nó kia mà.

Thằng Lâm không biết tụi Quý ròm đang nghĩ cách đối phó với nó, bèn chồn gồ phím:

- Thủy Tiên nè.

- Gì hở Lâm?

- Hôm trước đang nói chuyện, Thủy Tiên biến đi đâu đột ngột vậy?

- À, xin lỗi Lâm nhé. Hôm đó chỗ Thủy Tiên thành linh bị cúp điện.

Quả đúng như mình suy đoán! Lâm hân hoan nghĩ, cảm thấy sự hy vọng đang từ từ quay lại với nó.

Nó dè dặt hỏi:

- Còn đề nghị của Lâm hôm trước, Thủy Tiên đã suy nghĩ chưa?

Quý ròm giả nai:

- Đề nghị gì cơ?

Lâm thu hết can đảm, đáp:

- Đề nghị hôm nào tụi mình gặp nhau đó.

- Ờ.

- Ờ là sao?

- Ờ là gặp chứ sao.

Lâm chớp mắt lại lại, tưởng như mình bị hoa mắt. Đến khi tin chắc nhỏ Thủy Tiên đồng ý gặp mình, nó nhảy ra khỏi ghế hoa chân múa tay như phát rồ, một động tác nó ít khi nào làm nếu không phấn khởi qua mức.

Nhảy nhót một chập, nó lại nhào tới trước màn hình, gõ như máy:

- Muội nói cho huynh biết đi...

À quên, bây giờ mà còn xưng hô “huynh huynh, muội muội” thì kỳ cục quá! Lâm xóa ba dòng chữ vừa hiện ra, lóc cóc gõ lại:

- Thủy Tiên nói cho lâm biết đi. Hôm nào Thủy Tiên rảnh...

Không đợi thẳng Lâm hỏi hết câu, Quý ròm đáp ngay:

- Chiều nay.

- Ngay chiều nay?

Lâm hỏi lại, nó không tin con nhỏ Thủy tiên lại nóng lòng muốn gặp nó đến vậy.

- Ờ, khoảng sáu giờ chiều Lâm đến quán kem Mickey trên đường Bùi Thị Xuân nhé?

Một lần nữa, thằng Lâm nhảy tưng tưng, giống như vừa bị chó dại cắn cho mấy phát. Rồi sực nhớ mình chưa trả lời, nó lật đặt chúi đầu vô bàn phím, quýnh quýnh gõ:

- OK.

Lâm hào hứng quá, mới xưng hô theo kiểu Tàu, bây giờ đổi đáp theo kiểu Tây. Vừa gõ “OK” xong, nó mới ngó ra:

- Ủa, chiều nay muội... à. Thủy Tiên đi từ Thủ Đức vô đây hả?

- Ờ.

Nhưng vậy chắc con nhĩ này nó khoái mình từ lâu rồi. Lâm sung sướng nghĩ. Mình là con trai, nó là con gái. Lẽ ra mình phải chạy tuốt ra ngoài Thủ Đức để gặp nó. Như vậy mới đúng. Đằng này nó sốt ruột qua nên cất công chạy từ Thủ Đức vô đây gặp mình. Chắc, nếu biết trước nó để ý mình từ lâu rồi, mình chẳng thêm đề nghị gặp nó, đợi nó đề nghị gặp mình thì thích hơn.

Lâm thù người trên ghế, khoái trá thả trí tưởng tượng bay xa. Cây ước mơ trong hồn nó tha hồ trở hoa. Sau lời hẹn của con nhỏ Thủy Tiên, trong mắt Lâm thế giới chỉ có một màu hồng. Đang lim dim mắt, Lâm giật bắn mình khi chiếc đồng hồ trên tường gõ bốn tiếng. Chết! Sắp tới giờ hẹn rồi!

Nó nhìn lên màn hình, Mai Giáng Tuyết đã bỏ đi từ hồi nào. Chỉ có dòng chữ lưu lại nơi ô tán gẫu:

- Tạm biệt nhé. Lát gặp lại ở Mickey

Lâm lật đặt phóng xuống dưới nhà, chui vào phòng tắm.

Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, chưa bao giờ nó tam tứ lâu thế, kỳ cọ kỹ lưỡng đến thế và tốn nhiều xà phòng cho một centimet vuông trên cơ thể đến thế.

Khi đứng trước tủ quần áo cũng vậy. Nó chôn chân hàng buổi trước đồng móc treo, sẫm soi hết chiếc áo này đến chiếc áo khác. Lầm đầu tiên đau khổ nhận ra nó chẳng có chiếc áo nào đẹp, xứng đáng với lần hẹn hò đầu tiên trong đời.

- Mẹ ơi! Áo của con đâu hết rồi?

- Trong đó chứ đâu.

Lâm nhún nhó:

- Sao chẳng có chiếc áo nào ra hồn hết vậy?

- Tao đập mày nghe, Lâm!

Mẹ nó nạt, căn cứ vào cái cách bà dựng mắt lên nhìn thẳng con thì chắc bà đang ngạc nhiên lắm. Thường ngày Lâm là thằng bé hơi hợm. Với chiếc nào mặc chiếc áo đó, có khi vội đi đâu, nó quơ đại cả áo chưa ủi trông vào người, mặc cho mẹ nó al chói lói. Thế mà bây giờ nó bày đặt chê ông chê eo!

- Mày làm sao thế hả con? - Mẹ nó nghi nghi - Mày đi dự sinh nhật con bé nào à?

- Dạ , đâu có!

Lâm thót bụng dạ, chớp vội một chiếc áo theo nó là khủng nhất trong tủ rồi phóng lẹ lên lầu để mẹ nó đừng tiếp tục vụn vẹo.

Không chỉ mẹ thẳng Lâm ngạc nhiên về nó, mà chính Lâm cũng ngạc nhiên về mình. Năm ngoái nó cũng thích con nhỏ Hải Ngọc chung tổ học tập với nó. Nhưng thích thì thích vậy thôi chứ không cảm thấy bối rối như lần này. Lần này chỉ nghĩ đến chuyện lát nữa sẽ gặp con nhỏ Mai Giáng Tuyết, à quên, con nhỏ thủy Tiên thôi, nó đã thấy nôn nao quá sức rồi, trong khi thực ra nó chưa hề biết mặt con nhỏ này.

Lâm đứng trước gương, ẹo tới ẹo lui cả buổi, hết sức khổ tâm khi thấy mình dường như không được đẹp trai cho lắm.

Nhưng như thế cũng chưa hết khổ. Khoảng năm giờ, chuông điện thoại reo.

Mẹ nó kêu lớn:

- Bàn Tay Máu ở Cà Mau muốn gặp con kìa.

Lâm lầu bầu: cả tháng nay không gọi, đúng giờ này lại gọi! Thiệt tình!

- Em đây! Có chuyện gì vậy anh!

Giọng Bàn Tay Máu hào hứng:

- Sáu giờ chiều nay loi đài mở đợt mới kìa em. Đi với anh đi. Lần này cặp nào thắng sẽ được thưởng hai viên Bách Hoa đại lực hoàn.

- Chiều nay em... theo ba mẹ đi dự đám cưới rồi. Anh rủ người khác đi nhé.

Mười lăm phút sau điện thoại lại reo. Không phải Bàn Tay Máu ở cà Mau hay Bộ Xương Khô ở sa đéc nhưng Lâm vẫn phải cầm lấy ống nghe. Vì người gọi là nhỏ Hạnh.

- Gì thế Hạnh?

- Sáu giờ chiều nay Lâm rảnh không?Hạnh định...

Lâm cáat ngang:

- Chiều nay ,mình... đi ăn đám giỗ rồi.

Lâm không biết nhỏ Hạnh đang trêu nó. Lúc gọi cho lâm, nhỏ Hạnh cùng Tiểu Long , Quý ròm, Xuyên Chi và Minh Trung đang ngồi trong quán cà phê đối diện với quán kem Mickey chứ đâu.

Tới giờ này thì nhỏ Hạnh không giấu lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó kỷ luật Minh Trung những việc làm của tụi nó nữa. Quý ròm đã hoàn thành nhiệm vụ, bí mật không cần phải giữ kín. Hơn nữa, nhiệm vụ của

Quý ròm bây giờ đã trút lên vai Thủy Tiên, tổ viên của tổ 3. Xuyên Chi vừa là lớp trưởng vừa là tổ trưởng tổ 3 nên nhỏ Hạnh càng không thể giấu Xuyên Chi.

Năm đứa vừa uống nước vừa căng mắt quan sát quán kem đối diện. Thủy Tiên chắc chắn đúng sáu giờ mới tới. Tụi nó chỉ sợ thằng Lâm láu táu tới sớm nên năm giờ cả bọn đã chui vô quán cà phê bên này đường vừa tán gẫu vừa chờ đợi.

Đúng như tụi nó phỏng đoán, mới năm giờ rưỡi cả bọn đã thấy thằng Lâm lượn xe đạp ngang qua quán kem Mickey, đầu cổ tươm tất, quần áo bánh bao như đi dự tiệc.

Tiểu Long cười hi hi:

- Thằng Lâm bữa nay sao trông khác quá. Suýt chút nữa tôi không nhận ra nó.

Nhưng Lâm không vào quán kem ngay. Nó Chạy ngang qua, rồi vòng trở lại, nhiều lần như vậy, mắt nhìn chăm chăm qua cửa kính, cố đoán xem con nhỏ nào là Thủy Tiên nhưng chẳng thấy ai giống giống như vậy. Bên trong tiệm Mickey, chẳng có con nhỏ nào ngồi một mình. Lâm liếc đồng hồ nơi cổ tay, thầm nghĩ: chắc Thủy Tiên chưa tới!

Lâm chống chân xuống đất, đảo mắt nhìn quanh. Sau một hồi thoáng nghĩ ngợi, nó tấp xe vô quán cà phê đối diện. Lâm tin rằng ngồi trong quán cà phê nó ra, lát nữa con nhỏ Thủy Tiên tới, thế nào nó cũng nhìn thấy. Lúc đó, nó sẽ chạy qua. Nếu Thủy Tiên không tới, coi như nó không bị mắc lừa. Bằng chứng là nó đã không hấp tấp chui vô quán Mickey ngồi chờ dài cổ như một thằng ngốc. Nó đã cảnh giác.

Hết sức hào lòng về sự cẩn thận của mình, Lâm đẩy mạnh cửa quán.

Lâm chưa bao giờ trông thấy ma. Nhưng nếu nó đã từng gặp ma thì chắc chắn lúc đó tóc gáy của nó cũng không dựng hết cả lên như lúc nó trông thấy tụi Quý ròm ngồi thù lù trong quán cà phê lộ mất ra nhìn nó.

Khi nhận ra ý định của thằng Lâm, tụi Quý ròm muốn tránh mặt nhưng không kịp, cũng không biết chạy đi đâu, đành ngồi chết trân tại chỗ.

Lúc này, thằng Lâm và năm đứa bạn của nó, tất cả cùng chìa những gương mặt sừng sốt vào mắt nhau, sáu cái miệng cùng á khẩu một lúc.

Thằng Lâm lo lắng sợ bí mật của mình bị năm đứa kia phát hiện tổng khi năm đứa kia lo lắng sợ thằng Lâm phát hiện bí mật của mình.

Quý ròm là đứa đầu tiên phá vỡ sự im lặng ngọt ngào:

Mày đi đâu đây?

- Tao đi... uống nước. - Lâm đáp, giọng chưa lấy lại vẻ tự nhiên. - Còn tụi mày?

- Tụi tao cũng đi uống nước.

Lâm ngồi xuống ghế, quay lại nhìn nhỏ Hạnh:

- Khi này Hạnh gọi tôi có chuyện gì không?

- Hạnh định rủ Lâm đi uống nước nè. Không ngờ rốt cuộc cũng gặp Lâm ở đây. Hay thật!

Lâm gãi đầu, ngượng nghịu:

- Lát nữa tôi mới đi ăn giỗ.

Chưa bao giờ Lâm nói dối khổ sở như lần này, vì nó nói dối mà có cảm giác là cả thế giới đều biết nó nói dối. Nỗi khổ trong lòng Lâm càng tăng gấp đôi vì nó chẳng biết tụi bạn nó còn ngồi uống nước đến bao giờ, trong khi chỉ còn ba mươi phút nữa là nó phải "đi ăn giỗ" rồi.

Nhỏ Hạnh mấy lần định kêu cả bọn ra về nhưng Quý ròm chơi ác không chịu đi. Mãi đến lúc thấy Thủy Tiên dựng xe trước quán Mickey, Quý ròm mới vờ vai kêu tính tiền.

- Thôi, tụi này đi nhé. - Nó nhìn khuôn mặt méo mó của thằng Lâm cười nói.

- Ủ, tụi mày đi đi. - Lâm hí hửng, chưa bao giờ nó thấy nụ cười của Quý rôm dễ thương đến thế. - Tao ngồi đây thêm một lát rồi chạy về đi ăn giỗ.

Lâm ngồi quay lưng ra ngoài nên nó không nhìn thấy Thủy Tiên. Nó chưa biết Thủy Tiên trường Nguyễn Hữu Huân chính là Thủy Tiên trường Đức Trí.

“Nếu nó biết Thủy Tiên mà nó gặp lát nữa đây là con nhỏ Thủy Tiên ở tổ 3 nó sẽ phản ứng ra sao nhỉ?”. Đó là câu hỏi của Tiểu Long trên đường về, câu hỏi mà không đứa nào trong những đứa còn lại giải đáp được.

Lâm là Kẻ Thần Bí. Quý rôm cũng từng là kẻ thần bí. Bây giờ tới lượt Thủy Tiên đóng vai kẻ thần bí. Những chuyện xảy ra giữa những kẻ thần bí tất nhiên đều là những chuyện thần bí.

Đã là chuyện thần bí thì người bình thường như nhỏ Hạnh không biết được. Nghe Tiểu Long thắc mắc, nhỏ Hạnh chỉ nói “Chắc sẽ ổn thỏa thôi!” và cả bọn cũng hy vọng như thế.

Chỉ có một người thực sự biết được chuyện gì xảy ra giữa Lâm và Thủy Tiên trong quán kem Mickey chốc nữa đây. Đó là tác giả của chuyện này.

Kể những chuyện đó ra cũng không có gì khó lắm. Nhưng đến lúc này câu chuyện giữa Lâm và Thủy Tiên không còn liên quan gì nhiều đến trò chơi Giang Hồ Thánh Chiến nữa.

Cho nên đó là nhiệm vụ của cuốn sách khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-48-ke-than-bi>